Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!

Tanklarıyla, toplarıyla gelseler de,
zafer sonunda halkın olacak!

İŞÇİNİN SESİ

Karkerên hemû
welatan yekbin!

Yıl: 7, Sayı: 149-150
17 Şubat 1981

FAŞİZMİN PANZEHİRİ ANTİ-FAŞİST HALK DEVRİMİDİR

Tahsin Mert

Finans-kapital, devrimci durumu bastırdı. Ama devrimci durumun temeli olan ekonomik-toplumsal bunalımı ortadan kaldırmadı. Enflasyon %50'nin üzerinde sürüyor. Maliye Bakanı Erdem "hedefimiz enflasyonu %50' nin altına düşürmektir" diyerek enflasyonu yok edemeyeceklerini belirtiyor. Paranın değeri ise sürekli düşüyor. Türk parası son 3 yılda %350-600 oranında değer kaybetti. Dış ticaret açığı daha yerli yerinde duruyor.

Faşist dikta, bu gerçekleri değiştirebilmek için "Türkiye'nin emperyalistleşmesinde ve devlet tekelci kapitalizminin işleyişinde önemli bir aşamaya ulaşmayı amaçlıyor." (*TKP ÜB Bildirisi*, 14 Eylül 1980). Tekellerin ekonomi uzmanı Özal, "Türk sanayicileri dışa açılmalı", Maliye Bakanı yardımcısı "yurt dışındaki firmalarımız kendi aralarında konsorsiyum kurmalı" derken, emperyalistleşme hedefini gösteriyorlar.

MEYAK, İYAK, OYAK ve POYAK'ın birleştirilmeleri çabası ise OYAK'çı finans-kapitalin, sermayeyi tek elden kullanabilme isteklerini yansıtıyor. Liberaller bu isteklere çanak tutuyorlar. "Yeni model = devlet + özel sektör" diye devlet tekelci kapitalizmini ilerletmeye yardım ediyorlar.

Faşist cunta, bir yandan küçük burjuvaziden taban sağlamaya çalışıyor. Bir yandan da kendi ekonomik çıkmazı gereği onların çıkarlarına dokunuyor. Generallerin "her meslekten peşin vergi alınacaktır" kararı böyle bir uygulamadır. Şimdiden birçok küçük esnaf dükkanlarını kapattı. Avukatlar barodan istifa edip mesleklerini bırakıyorlar. Evren Paşa halka dönerek "vergiler sizin zararınıza, ama milletin yararına oldu" diyerek vergilerin finans-kapitalin yararına olduğunu gösteriyor.

Finans-kapitalin, çalışanların ceplerinden aldıkları ona yetmiyor. Döviz açığı var. Onun için Özal kapı kapı dolaşıp dileniyor. Borç erteliyor. İMF'ye sunduğu raporda "Türk halkı kemerleri sıkmayı benimsedi" diyerek yalan söylemeyi de ihmal etmiyor.

Cunta, Avrupa Konseyi'nde de sıkıştı. Turan Güneş'in istifası Avrupa parlamenterlerine açıklanamaz bir durum yarattı. Steiner'in gerici raporuna, bazı parlamenterlerin zoruyla eklenen paragraf, Türk sözcüsü Metin Toker'i çok kızdırdı. Peki Avrupa Konseyi'nde CHP'li liberaller ne yaptı? Uğur Alacakaptan, Hikmet Çetin "cuntanın iyilikleri"'ni anlattılar. Liberallerin bu değerli çabalarından *Tercüman*'ın yazarı Güneri Civalıoğlu övgüyle söz etti. Aferin aldılar.

Bir diğer önemli olay İslam Zirvesi'nde cuntanın tutumudur. Faşist hükümet Taif'de İslam Zirvesi'nde "anti-siyonist" (!) olduğunu, tüm dünyaya gösterdi. (Özellikle bizim Türk menşeviklerine) Başbakan Ulusu, "Türkiye İsrail'in davranışlarını tamamen geçersiz saymaktadır. Kudüs'ün Arap ve İslam karakteri değişmeyecektir" dedi. Buna karşılık daha zirve sürerken ekonomik pazarlıklar da başladı. İslam Kalkınma Bankası, Türkiye'ye kredi vereceğini açıkladı. Suudi Arabistan'la petrol konusunda bir protokol imzalandı. Böylece cuntanın "anti-siyonist"liğinin altında "al gülüm, ver gülüm" pazarlığının yattığı ortaya çıktı.

Faşist cunta tüm çabalarına rağmen düzlüğe çıkamamıştır, çıkamayacaktır. Komünistlerin çalışmaları bunu daha da zorlaştırıyor. Cuntanın taban yaratma uğraşlarını engellemede Leninci TKP kadrolarına büyük görevler düşüyor. Menşevik TKP yönetiminin böyle bir derdi yoktur. Menşevik hainler, cuntanın eteğinde, liberallerin biraz solunda yürüyorlar. Evren'in anti-siyonistliğine, Kemalistliğine bel bağlıyorlar. "Evren'in Kemal'i değerlendirişinde şüphesiz olumlu yanlar vardır" (7 Ocak TKP' nin Sesi) diyerek ne kadar kansız olduklarını gösteriyorlar. Zaten cuntanın darağacına çektiği Necdet Adalı'nın, Serdar Soyergin'in, Erdal Eren'in asılmalarına liberaller gibi ses soluk çıkarmayanlardan devrimci harekete ne yarar gelir?

Menşevikler cuntanın kendiliğinden gideceği zamana umut bağlayadursunlar, komünistler faşizmin devrimle yıkılması için tüm enerjilerini harcıyorlar.

Görevlerimiz: Halk devriminin propagandası, devrimci gelenek ve derslerin propagandası, ideolojik savaşımı yükseltmek, en ufak legal olanaktan bile yararlanıp yığınlara cuntanın teşhirini yapmak örgütsel olarak illegal parti örgütlenmesine hız vermektir.

Leninciler bu görevleri hakkıyla yerine getirdikleri ölçüde, nesnel güçle gelen nesnel güçle gidecektir. Tanklarla gelen anti-faşist halk devrimiyle gidecektir.

KAVGA VE YORUM

İŞÇİNİN SESİ

Masrafı: 50p.
Yıllık abone: 15 pound
Türkiye'den 4 kitap gonderilerek abone olunabilir.
Yazışma adresi: 29 Parkfield Street, London, N1, England
Teleks: Londra 28107
Baskı: Anvil Printers Ltd. (T.U.)
Gönderilen yazıları yayınlama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

İÇİNDEKİLER

ÇAĞRI

**Yoldaşlar,
Devrimci durum bastırıldı ama ekonomik toplumsal bunalım, devrimle çözülebilir sorunlar duruyor.
Bu sorunları finans-kapital yararına çözmeye çalışan faşist diktatörlüğü devrimle yıkmak için biz de hazırlığımızı her açıdan pekiştirmeliyiz.
Bu anlayışla okuyucularımızdan tarıma ilişkin istatistik, araştırma, her türlü veri istiyoruz.
Son yıllardaki tarım sayımlarının sonuçları, yapılmış bölgesel araştırmalar ve özellikle tarımda işgücü kullanımına ilişkin veriler büyük önem taşıyor.**
İşçinin Sesi

OKURLARIMIZ YAZIYOR

Sosyal şovenizmin iflası yakındır

Yoldaşlar,
Faşist askeri cunta, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda, en barbarca saldırı ve işkencelerini sürdürüyor. Türkiye işçi sınıfı ve Kürt halkına kin kusuyor. Demokrat, sosyalist ve komünistlerin yakalanmaları için en yoğun çabaları sürdürüyor. Yakalananlar hapishanelerde, askeri kışlalarda ve stadyumlarda işkence altındadırlar. İşkencelerden hayatlarını kaybedenler çoktur. Bazılarının ailelerine de aynı işkenceler uygulanıyor. Siyasal tutuklulara, insanlık dışı olan yöntemler uygulanıyor. Faşistlerin yapacakları zaten budur.

Demokratça düşünen insanlara yapılan bu işkenceler, insanlık tarihinde nefretle karşılanıyor. Bu hesap elbet sorulacaktır.

Bir ülkede, demokrat, sosyalist ve komünistler yakalanıyorsa, bütün dernek, demokratik kitle örgütleri, partiler, işçilerin ekonomik haklarını koruyan devrimci sendikaları kapatılıyorsa bu faşizm değil de nedir? İşçi sınıfının tüm hakları elinden alınıyorsa, grevler yasaklanıyorsa, işçiler dipçik zoruyla çalıştırılıyorsa, halklar üzerine en barbar, en zalim ve en kanlı zorbalık yürütülüyorsa, bunun adı faşizm değil de nedir?

Hitler faşizmi, Musolini faşizmi, Franko faşizmi, Pinoşe faşizmi vb.leri bunun belli örnekleridirler. Evren Paşa faşizmi ise en son yapılanıdır ve aynı kategoriye dahildir.

Bunu böyle görmemek ya da görüp de sırt çevirip başka ad takmak, körlüktür. Kitlelere hedef şaşırtmak ve kitleleri kandırmaktan başka bir şey değildir. Bunun cezası hafif değildir. Oldukça pahalıya malolur. Kitleler kör tavuk değildirler. Körlük içinde olan sosyal şovenler, gözlerinin üzerindeki perdeyi kaldırmıyorlar. Oportünistler hâlâ buna faşizm demiyorlar. Tek kelime ile Amerikancı askersel cunta diyorlar.

Pratikte görülen şudur: Oportünist yönetim, şimdiye kadar ne işçi sınıfına ne de Kürt halkına hiçbir şey vermemiştir. Ulusal sorun Türk işçilerine yaygın olarak anlatılmamış ve kavratılmamıştır. Bunun için bizler, ulusal sorun hakkında tartışmaya girdiğimizde, Kürt adını duyduğu anda küplere binen sınıf kardeşlerimize rastlıyoruz. Oportünistler, işçilerin Kürt adını söylemelerinden dahi korkmuşlar. Sömürgeci Türk burjuvazisinin söylediği gibi, onlar da "doğulu vatandaşlarımız" demişler. Türkiye Kürdistanı için de "doğu ve güney doğu" adını takmışlar. Son zamanlarda Türkiye Kürdistanı ve Kürt halkı demeleri samimi değildir. Uzun zamandan beri söylemedikleri şeyi aniden söylemeleri şaşırtıcıdır. Sadece göz boyamacadır. Onların bunu böyle söylemelerinin nedeni, gelişen Kürt ulusal hareketinin güçlülüğü-*İşçinin Sesi*'nin ulusal sorunu doğru getirmesi ve Kürt solundaki örgütleri oportünist saflara çekme amacıdır.

Onlar, bu oportünist yüzle ne ezen ulus sosyalistlerinin ve komünistlerinin görevlerini yerine getirdiler, ne de ezilen uluslara güven verdiler. Dar gurupçu çıkarlarını hep önde tuttular. Bugüne kadar hep böyle devam ettiler. Bugün ise günden güne iflasa sürüklenmektedirler. Oportünizmin ve sosyal şovenizmin iflası yakındır.

Oportünizm her dönemde kendini gösterir. Bu akım, sık sık ortaya çıkar ve kendini işçi sınıfının önderi ve kurtarıcısı diye kitlelere tanıtır. İşçi sınıfının ve ulusal boyunduruk altında olan halkların hedefini şaşırtır, onları yanlış yollara saptırır. Dost görünen bu akım, düşmanın yapmadığını yapıyor. Gelişen işçi sınıfı hareketini ve ulusal demokratik hareketi içten hançerliyor.

Oportünistler, yüzlerini bir kere daha açığa çıkardılar. Federal Almanya'da 9 siyasal örgütün yaptıkları güç ve eylem birliğinden kaçtılar. Kendilerini sağa sola yılan gibi kıvırtıyorlar. Bugün söylediklerine yarın sahip çıkmıyorlar. Bu çırpınan oportünistlerin iflası demektir. Oportünistler, artık iyi bilsinler ki

onlar için ölüm gelmiş ve kapıya kendini dayatmıştır. Boşuna sağa sola kendilerini kıvırtmasınlar. Desinler ki, benzinimiz bitmiştir hareket edecek durumda değiliz. Komünist ismini boşuna kirletmesinler!

Yaşasın Kürt ve Türk halklarının kardeşliği!

Yasaşın proletarya enternasyonalizmi!

Kahrolsun oportünizm!

Kahrolsun sömürgecilik!

Zımanê Bırîndar
Almanya

Menşevik müdür aferin aldı

TKP içerisinde ortaya çıkan menşevik-bolşevik ayrımı, Ankara'da ODTÜ olayları patladı. Militan kadroların büyük çoğunluğu, bu arada Etlik Lisesi ve bölgesi de, Lenincilerin saflarında yer aldı.

Bundan önce, 1977'de faşist işgal altında olan Etlik Lisesi ve civarında, 1978'in ilk aylarında İGD militan kadrolarının çalışmasıyla işgal kırıldı.

1979-1980 öğretim döneminde müdür olarak "Birlik Dayanışmacı" bir öğretmen atandı. Göreve başladığı andan itibaren Lise'nin devrimci kadrolarıyla çelişen müdür, öğrencileri uysallaştırmaya çalışıyordu. Bahçelievler'de faşistlerce öldürülen 7 TİP'linin cenazesine Etlik Lisesi öğrencilerinin katılımını polis çağırarak engellemeye çalışan müdür ilk olarak İGD'nin militan kadrolarından devrimci cevabı aldı. Polisin ve müdürün kapıyı tutmasına kilitlemelerine rağmen kapı kırılarak Etlik Lisesi'nin tümü antifaşist gösteriye katıldı.

TKP içerisinde ve sempatizan çevresinde ortaya çıkan bolşevik-menşevik ayrışmasında, faşist işgali kıran kadroların tümü Lenincilerin saflarında yer aldı. Lise müdürü ve birkaç kişi (ki bunlar işgal sırasında faşist sempatizanları idi) menşeviklerin saflarında yer aldı.

Lenincilere karşı sürdürülen polis-menşevik işbirliği Etlik Lisesi'nde de defalarca hayata geçirildi. Menşevik müdür, bulunduğu mevkiyi kullanarak Lenincileri ve devrimci öğrencileri okuldan uzaklaştırma, polise ihbar etme gibi işleri sıradan işler haline getirdi.

12 Eylül faşist darbesinden sonra da faşist cunta-menşevik işbirliği Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı'nca takdirle karşılandı.

Okulda yeniden oluşturulmak istenen faşist harekete karşı silah kullanan devrimcileri kovalayıp jandarma ile birlikte yakalayan menşevik müdüre Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı'nca "takdir plaketi" verildi. Tüm idari ve öğretim görevlilerine "yurtsever menşevik müdürün bu korkusuzca tavrı" örnek olarak basında ve televizyonda açıklandı.

A.C.
Ankara

Yayınlarınızı bekliyorum

Değerli *İşçinin Sesi*,

Kısa bir süre önce bir gazeteniz elime geçti. Daha önceleri bir siyasal hareket olarak duymuştum, ama dolaylı olarak. Ben liseyi yeni bitirdim ve altı ay önce Almanya'ya geldim. Şu sırada Almanya'da bulunmaktayım.

Elime geçen gazeteden anladığım kadarıyla TKP yönetimine karşı bir çizgi. Şunu söyleyeyim ki bir gazeteyle hakkınızda herhangi bir yorum yapmak yanlış olur. (Ben Türkiye'de İLD içerisinde çalışıyordum). Bu hataya düşmemek için sizden yayın isteyeceğim. Bu çalışmalarıma ışık tutacaktır.

İlginize şimdiden teşekkür eder devrimci selâmlarımı yollarım.

E.N.
Bonn, Almanya

Nesnel ortam faşist demagojiyi eritiyor

Değerli Yoldaşlar,

12 Eylül, faşist cuntanın işbaşına gelmesiyle işçi sınıfına yönelen ekonomik saldırı da yeni boyutlar alıyor. Sendikalar kapatıldı, toplu sözleşmeler askıya alındı, tüm işçi önderleri tutuklandı, grevler yasaklandı. İşte böyle bir ortamda, gazetelerde, yeni yılda yeni asgari ücretle çalışılacağı haberleri yer alıyor.

1980 yılında sermaye çevrelerinin de gizleyemediği enflasyon hızı, %100'ü geçti. 1981 yılında bu hızın %40 civarında durabilmesini Turgut Özal başarı olarak niteliyor. Bu durumda faşist cuntanın demagojileri bir bir erimektedir. Tüm işçi sınıfını ve diğer emekçi katmanları en yakıcı biçimde ilgilendiren ekonomik sorunlar faşist cuntaya karşı savaşımı yükseltmede önemli rol oynayabilir. Ancak biz ekonomik savaşımı, faşist cuntaya karşı halk ayaklanması propagandası ile birleştirmeli ve yığınları harekete geçirmede bir araç olarak görmeliyiz.

Devrimci selamlar

İzmir

Faşist cunta devrimle gidecektir

Değerli yoldaşlar,

Türkiye'den (Ankara) aldığım haberlere göre gün geçmiyor ki ülkemizde bir ilerici, bir devrimci, bir komünist öldürülmesin. Mamak ve diğer cezaevleri Nazi Almanyası'nın toplama kampları gibi. İşkenceler son haddinde.

Bu durum karşısında, bulunduğum şehirde sözümona hızlı devrimciler birdenbire Kemalist oluyorlar! Bu kişilere bugün toplantıya niye gelmiyorsun denince, kimisi havanın soğukluğunu, kimisi de Kenan Evren'in bilmem kaç tane ajanının Hollanda'ya geldiğini söylüyor. Düşünebiliyormusunuz? Bir "devrimci" hava soğuk olduğu için, hem de anti-faşist bir toplantıya gelmiyor.

Ankara'da bir arkadaşımın bir sözü var. "Hava karlı, kar bütün pisliği örtüyor. Ama bir gün kar eriyecek, altındaki pislik ortaya çıkacaktır" derdi. İşte o gün geldi. Dostlar, darbeyle gelen faşist cunta devrimle gidecektir. Darbeyle birlikte açığa çıkardığı pislikleri de tarihin çöplüğüne göndereceğiz.

Devrimci selâmlar.

H.R.
Hollanda

Serdar savaşımımızda yaşıyor yaşayacak

Bundan iki yıl önce
partimiz yiğit bir üyesini
kaybetti.
Serdar Özgerçin
23 Şubat 1979'da
karşı-devrimcilerin
kurşunlarıyla vuruldu.
O daha partimizde
menşevik-bolşevik ayrımı
açığa çıkmadan önce
bolşevik fikirleri
savunuyordu.
Dönemin can alıcı sorusuna:
"devrimci durum vardır,
en başta gelen görevimiz
partimizi güçlendirmek ve
savaş örgütlerini kurmaktır"
diye açık yanıt veriyordu.
Gencecik yaşının
tüm enerjisini, coşkusunu
partimize adamıştı.
Leninci ideolojiyi
öğrenmek için büyük çaba
harcıyordu.
Büyük bir okuma tutkusu
vardı.
Vurulduğunda cebinden
Lenin'in kitaplarından tuttuğu
notlar, ve *Zayıf Halka*'nın
fikirlerinden notlar çıktı.
İdeolojik eksikliğine
rağmen, coşkusu, devrime
tutkusu bile menşevizmin ve
menşeviklerin ruhsuzluğuna
ters düşüyordu. Vurulduğu
zaman menşevikler:
"Daha dikkatli
davranmalıydı, o kadar
atak olmamalıydı"
diyerek militanları
savunmasız savaşa
sokmalarının suçunu
örtbas etmeye çalıştılar.
Bugün TKP Leninci
kanadı ülkemizi
faşist diktatörlüğün
karanlığından,
aydınlık günlere
götürmek için
savaşıyor.
İşçi sınıfımıza
mutlu gelecek
için savaşıyor.
Serdar'ın savunduğu
fikirler için,
onun coşkusuyla savaşıyor.
Serdar'ı bu savaşta;
faşist diktatörlüğü,
halk ayaklanmasıyla
yerle bir etme savaşımızda
yaşatıyoruz.

Ankara'dan Yoldaşları

Hangi mızrak hangi çuvala sığmıyor

Emine Engin

Aralık *Atılım*'ı *Sosyalizm Üstün Gelecektir*'e "yanıt" verdi! Yazının başlığı "Mızrak çuvala sığmayınca." Şimdi bakalım hangi mızrak hangi çuvala sığmıyor.

Yazı şöyle başlıyor:

"Polonya'da kurulan sosyalizm Sovyetler Birliği'ndeki sosyalizmi kopye etmiştir. Oysa Polonya bir Avrupa ülkesiydi. Demokratik istemler Rusya'dan çok daha güçlüydü' (s.29) 'Polonya Komünist Partisi daha farklı fikirlerin dile getirilmesi için olanak sağlamamıştır.' 'Polonya daha demokratik bir toplumdur, farklı görüşlerin dile getirilmesini ister' (s.30) Bu satırlar bir 'Avrupa komünizmi' ideologundan alınmış değildir.

" 'Ne olursa olsun Polonya olayları dünya komünist hareketinde ve dünya sosyalist sisteminde yeni bir dönem açacaktır.' (s.33) 'Sosyalist sistem, emekçi yığınların haklı istemlerini dile getirecek bir demokratikleşmeye girişmek zorunda kalacaktır.' (s.34) Bu satırlar da 'insan hakları' üzerine demagoji kampanyası hazırlayan bir antikomünizm uzmanının kaleminden çıkmış değildir!

" 'Dünya komünist hareketinin ideolojik birliği bugün dağılmıştır'. 'Bu dağılma daha Komintern zamanında başlamıştır. (s.21) Bunlar da Troçkist '4. Enternasyonal' gurupçuklarının yayınlarından değil!

" 'Hafızullah Amin CIA ajanı değildir. Afgan devriminin gerçek bir lideridir. Şimdiki yöneticiler ise oportünizmin temsilcisidirler. Amin'e yapılan tarihsel bir haksızlıktır.' Bu sözler de Pakistan'da üslenmiş bir CIA ajanından değil!

"Tüm bu satırlar Yürükoğlu'nun son olarak çıkardığı *Sosyalizm Kazanacak* adlı İngilizce broşürden alınmıştır."

Bir kez alıntıların İngilizce'den verilmesi oldukça ilgi çekici!

İkincisi, Polonya konusunda Yürükoğlu yoldaşımızın 10 Eylül konuşmasında dile getirdiği birçok fikri 17 Eylül'de yaptığı konuşmada Gus Hall da belirtiyor. Demokratik merkeziyetçiliğin demokratiklik halkasının eksikliğinden söz ediyor. Sendika yöneticilerinin demokratik olmayan yöntemlerle iş başına geldiklerini söylüyor. Tabanla haberleşmenin koptuğunu, bu yüzden işçilerin isteklerini duyurmak için başka alternatifleri kalmadığını belirtiyor, yani değişik görüşlerin, emekçilerin haklı istemlerinin duyurulma kanallarının tıkalı olduğunu söylemiş oluyor. İdeolojik eğitimin çok zayıf olduğunu açıkça koyuyor. Kısacası *Atılım*'ın Yürükoğlu yoldaşımıza Polonya'yla ilişkin yönelttiği tüm "eleştiriler" Gus Hall'a da uzanıyor!

Üçüncüsü, oportünistler dünya komünist hareketinin birliğinden söz ediyorlar. Bu ne biçim birlik ki, bir kez Avrupa komünizmi ideologluğu var, bu yazının kendi anlayışı var, Gus Hall'un dedikleri var. Bu karmaşa bile dünya komünist hareketinin ideolojik birliğinin ne durumda olduğunu göstermeye yetiyor. Ayrıca, artık barış konusunda bile ortak metin çıkaracak toplantıların yapılamaması da bunun çok somut bir örneğidir. Daha da sayılabilir, ama gereği yok. Açıktır ki *Atılım*'ın Troçkist suçlaması buharlaşıp gidiyor.

Atılım gibilerinin Sovyetler Birliği'ni, Polonya'yı savunması, bir idam ipinin verdiği desteğe benziyor. *Atılım*'daki yazı nesnel olguları, apaçık gerçekleri safsatayla örtbas etme çabasından başka bir anlam taşımıyor. Lenin'in "resmi iyimserlik", "bakan edası" diye alay ettiği, sorunları gizleyerek sorun yokmuş gibi gösterme çabasının nasıl kayalara çarptığının en somut örneği Polonya'dır. Bu denli sarsıntıya ve zarara yol açan bir tutumu sürdürerek Polonya savunulamaz. Bu yoldan ancak Polonya'daki sorunlar komünistlerden uzak tutulur ve meydan emperyalistlerin sorunları sömürmesine boş bırakılır! *Atılım* Polonya'yı böyle "savunuyor"!

Atılım, Sosyalizm Üstün Gelecektir'e yanıt vermemek için içi boş, tumturaklı suçlamalarla "yanıt" veriyor. Polonya'da kurulan sosyalizmin Sovyetler Birliği'ni kopye etmesi bir veridir. Bunun en kötü örneği de, Stalin dönemindeki kollektifleşmeye yönelen "eleştiriler" sırasında kurulduğu için bugün tarımda %80'in hâlâ özel mülkiyet olmasıdır. Yani kopye edilen, Yürükoğlu yoldaşımızın sözünü ettiği evrensel özellikler değil, özgül yanlardır. "Kopye etme" sözü bu anlamı zaten içinde taşıyor.

P.B.İ.P. farklı görüşlerin dile getirilmesine olanak sağlamamıştır. Sağlamıştır diyecek babayiğit ortada yoktur. *Atılım* da sağlamıştır deyip kendini bağlamamak için "Avrupa komünizmi ideologu" suçlamasına geçiyor. Ama çıplak gerçek ortalık yerde duruyor. İstemler dile getirilmediği, bastırıldığı, susturulduğu için işçilerin eylemiyle patladı. Bu tutum, *Atılım*'a pek yabancı gelmese gerek. Hani şu "ideolojik olarak yenmedik ama örgütsel olarak yendik" ile aynı tutumdur.

Bu tutumun yanlışlığını acı bir biçimde de olsa apaçık ortaya çıkardığı için, Polonya olayları yeni bir dönem açacaktır. Sosyalist sistemde emekçi yığınların haklı istemlerinin dile getirilmesi zorunludur. Bunun insan hakları üzerine demagoji kampanyasıyla ilgisi şuradan vardır: Emekçilerin haklı istemlerinin dile getirilme olanağı olmazsa, insan hakları demagojisi yapanlar bu istemlerden taban bulabilirler. Bu haklar verilmezse, bunların doğal kanallardan dile getirilmesi sağlanmazsa, sonuç "insan hakları"! savunucularına yarar.

Dünya komünist hareketinin birliği konusuna değindik. Birliği yoktur ve birlik, birlik vardır diyerek sağlanamaz. Birlik vardır nidaları ardında sorunların açıkça tartışılmasını engellemek, birliğin daha da bozulması için zaman sağlamaya yarar. *Atılım* dünya komünist hareketine ancak böyle bir "yarar" sağlıyor. Ettiği büyük sözler bunun elbisesidir.

Afganistan konusuna gelince. *Atılım* Afganistan'daki oportünistleri, kendi damarlarındaki oportünist kandan aldığı güçle savunuyor. Ancak, bir nokta kesindir: Bu proleter enternasyonalizmi değil, oportünist dayanışmadır. Daha Amin'in CIA ajanı olduğunu kanıtlamamışken, "Amin ajan değildir" diyenlere de "Pakistan'da üslenmiş CIA ajanı" diye suçlama yöneltmek, Amin'e ne denli haksız yere ajan dendiğinin canlı bir kanıtıdır. Önüne gelene ajan de, ajan değildir

diyene yine ajan de... Dünya komünist hareketinin "ajanlık" konusunda da ideolojik birliği bozulmuştur.

Atılım'daki yazıda bir de şunlar söyleniyor:

"Yürükoğlu sanki devrimin stratejisini Türkiye'ye dışarıdan dayatmak isteyenler varmışçasına, 'Sosyalist ülkeler komünist partileri de büyük yanlışlara düşebilirler.' (s.34) 'Dünya komünist hareketinin yanlışlar yapabileceğini akıldan çıkarmadan devrimin yolunu kendimiz çizmeliyiz.', 'Türkiye komünist hareketi hiçbir gelgeç çizgi ya da çıkarın kuyruğu olmayacaktır' (s.35) diyor. İlerici, devrimci güçleri Lenin'in partisinin, ülkesinin, tüm sosyalist ülkelerin barış ve yumuşama politikasına karşı çıkarmak, dünya komünist hareketinin birliğini zayıflatmak için çabalıyor.

"Yürükoğlu buraya nereden geldi? Daha başta o, Amerika'nın teknolojik üstünlüğünden çıkıp, dünya devrimci merkezinin değişebileceğini şaşırtıcı bir ısrarla savunurken, Avrupa komünistlerine özgü görüşlerin tohumlarını yer yer ortaya vurmuştu. Sosyalist ülkelerin barış ve yumuşama politikasını Türkiye devrimci hareketi için ayak bağı gibi ele alan yazılarda, reel sosyalizme düşman görüşler belirmekteydi."

Dikkatli okunursa işin ilginç bir mantığı var. Karşılaştırmalar devrim stratejileri arasında olmuyor. Devrim stratejisiyle barış ve yumuşama siyaseti arasında karşılaştırma ve *seçim* söz konusudur. Yani menşevikler Türkiye içinde de barış ve yumuşama siyaseti izlediklerini ağızlarından kaçırıyorlar. Bunu da dünya komünist hareketinin birliğiyle bağlıyorlar. Demek istiyorlar ki, ağızdan düşürmedikleri birlik, *ülke içinde* de barış ve yumuşama siyaseti izleme temelindedir. Biz buna birliğin dağılması diyoruz.

Leninci barış siyaseti uluslararası bir olgudur ve kapitalist ülkelerdeki sınıf savaşımı için elverişli uluslararası koşullar yaratır. Menşevikler Türkiye'nin 12 yıl devrimci durum yaşamasını bir türlü anlamadılar. Barış siyasetinin, çelişkilerin uzun bir zaman dilimine yayılmasına yaptığı etkiyi göremediler. Üstelik değil devrimi, devrimci durumu bile barış ve yumuşamaya ters bularak hep bastırmaya yatıştırmaya çalıştılar. "Asker kışlana dön, polis karakoluna dön"!

Atılım, bizi barış ve yumuşama siyasetini ayak bağı olarak görmekle suçlarken işte bu mantıkla hareket ediyor. Kendisinin ülke içindeki barış ve yumuşama siyasetini kastediyor. Bu gerçekten de ayak bağı oldu. Elverişli uluslararası koşullardan yararlanarak devrimci durumun devrimle sonuçlandırılmasını geciktirdi. Bu yoldan uluslarası düzeyde barış siyasetine de zarar verdi.

Ama bu da Polonya olayları gibi, acı bir derstir, önemli bir deneyimdir. Devrimci durum yeniden kabardığında bu deneyimin derslerini de içinde taşıyacaktır. İçerde barış ve yumuşama siyasetinin nasıl faşist diktatörlüğe yol açtığını bilinçlere kazıyacaktır. Menşeviklerin devrim hareketine katkıları bu yoldan, olumsuz örnek oluşturarak oluyor!

Amerika'nın teknolojik üstünlüğü, devrimci merkezin değişebileceği ve Avrupa komünizmi arasındaki bağa gelince. Bunu anlamak gerçekten kolay olmuyor. Menşevik "suçlamalar" giderek komedi düzeyine iniyor. Amerika'nın teknolojik üstünlüğü bir gerçektir. Teorik olarak devrimci merkezin değişebilme olasılığını biz söylemiyoruz, Lenin söylüyor. Avrupa komünistleri ise devrimci merkez diye birşeyin varlığını kabul etmiyorlar. Bu üçü arasında mantık bağı kurmak da işin bilmece yanıdır.

Sonuç olarak *Atılım*'ın tüm boş, tumturaklı suçlamaları dönüp yine kendini açık etmeye yarıyor. "Mızrak çuvala sığmayınca" yazısının yanıbaşında bir başka yazı var. Başlığı "Faşizme karşı savaşın güvencesi faşist cinayet yuvalarını açığa çıkarmak için birleş" Faşist cuntayı anti-faşist yönde ilerletme taktikleri! Bu kimin mızrağının hangi çuvala sığmadığının bir göstergesidir. Artık oportünizmin mızrağı, komünist adını taşımanın çuvalına bile sığmıyor. Bu mızrağı TKP'den çıkarıp atmak gerekiyor!

Menşevizmi partimizden kazıyalım

Oportünistler, cuntanın faşist niteliğini gizliyorlar. Cuntaya adım attırmaya çalışıyorlar. Cunta ile birlikte yaptıkları "Kemalizm" propagandasıyla ulusçuluklarını gösteriyorlar. Cuntaya yardım ederek, partimizin adını kirletenlerden hesap soracağız.

Faruk Baran

12 Eylül faşist darbesinden sonra, işçi sınıfımız deneyimlerini gözden geçiriyor, bunlardan dersler çıkarıyor. Gözden geçirdiği konuların baş sıralarında doğal olarak partimiz içindeki bolşevik-menşevik ayrımı geliyor. 12 Eylül'den bir yıl kadar önce partimizin iki kanada ayrılmasının anlamı, 12 Eylül'le birlikte daha somut düşünülmeye başlandı. Oportünistlerin 12 Eylül'den sonraki tutumları da, doğrusu bu değerlendirme sürecine yeni malzeme sağlıyor.

12 Eylül'ü değerlendirirken oportünizm yine burjuvaziyi aklıyor, onun sırtını sıvazlıyor. Menşeviklerin "faşizm reel bir tehlikedir" saptamaları kendilerine baş belgi yaptıkları "Faşizme geçit yok" ve giderek öne çıkardıkları "Faşist diktaya geçit vermeyeceğiz" belgileri ortadan yok oldu. Şimdi menşeviklerin sesi radyosu, faşist darbecilere "Faşist cinayet şebekelerini açığa çıkartın" diyor! Faşist yönetimin faşistlerden hesap sormasını bekliyor! Böylece menşevizm ana düşmanı gözlerden gizliyor, bulandırıyor. Bunun da ötesinde, bir yandan faşizme karşı belgileri geri çekerek, öte yandan faşist cuntadan faşistleri cezalandırmasını bekleyerek, ana düşmanı neredeyse dost diye gösteriyor.

Menşevikler, faşist darbenin sınıf özünü bir yana iterek, militanlara çok değişik açıklamalar getiriyorlar. "Bugün MGK'de ve sıkıyönetim komutanları arasında hâlâ demokrat unsurlar vardır" (!) diyorlar. Buna faşist denmesinin "sürecin olgunlaşmasına" bağlı olduğunu ve Haydar Saltık'ın yavaş yavaş öne çıktığını söylüyorlar.

Lenin şöyle diyor: "Ne doğada, ne de toplumda 'saf' bir görünüş vardır. Marksist diyalektiğin bize öğrettiği budur. Çünkü diyalektik gösterir ki saflık kavramı, belli bir darlık, bir konuyu tüm olarak, bütün ayrıntılarıyla kavrayamayan insan algısının tek yanlılığıdır. Doğada 'saf' kapitalizm yoktur, olamaz da." (Lenin, *Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky*, Bilim ve Sosyalizm Yayınları, s. 39). Faşist diktatörlük bir siyasal parti aracılığıyla değil, doğrudan doğruya ordu eliyle, üniformalı finans-kapitalin istemleri doğrultusunda geldi. Kendisine "ben faşistim" demiyor, tam tersine faşist özünü gizlemek için çok çeşitli demagojiler yapıyor. Menşevikler, faşizmi 'saf' olarak karşılarında görmedikçe faşizm demiyorlar ve onun demagojilerine ortak oluyorlar.

Menşevikler faşist diktatörlüğe "Atatürk'ün arkasına sığınan yönetim" diye çatıyorlar. Bu Atatürkçülüğü, Mustafa Suphi ve öteki yoldaşları öldürenleri aklamaktır! Menşevikler TKP'nin ilk yöneticilerini canice öldürenleri iyi, faşist cuntayı da bu iyinin ardına sığınan olarak gösteriyorlar!

Menşevizmin rolü açıktır. Lenin, egemen sınıfın, ezilenlerin öfkesini bastırmak için cellâta, onları yatıştırmak için de papaza gereksinim duyduğunu söylüyor. (Lenin, agy, s.33) İşte menşevizm uzun bir süredir burjuvazinin papazlarından biridir! Bu illeti partimizden kazıyalım!

Yaşasın Leninci TKP!
Yaşasın devrim!

Ankara'da* Eylem *dergisi etrafında kümelenenler, "Biz cuntadan önce de illegal çalışmanın önemini vurguluyor ve ona göre davranıyorduk" diyorlar. Ama menşevik plenum ile çelişkiye düşüyorlar. Menşevik yönetimin açıkça eleştirisini yapmadıkça, bu söylenenler kadroları tutabilmek için anlatılmış masallar olmaktan öteye gidemez.

Oportünistler "masal" anlatıyorlar

Nilgün Ünsal

Partimizin oportünist kanadı, ülkemizin ortamını 'at gözlüğünün' arkasından değerlendirdi. Ülkemizdeki sınıf çelişkilerinin keskinleşmesini devrim savaşının yükselişini görmezlikten geldi. Devrimci durumun varlığını yadsıdı. Oportünistler "faşizmin reel tehlike" olduğunu sürekli yineleyip durdukları halde, yığınlara devrimci çıkış yolunu göstermekten kaçındılar. Ve devrim savaşımına ihanetlerini de en açık olarak yığınlardaki "legalist hayalleri" körükleyerek sergilediler. Ülkemizde devrimci durumun derinleştiği koşullarda topladıkları "Plenum"dan sonra "legal bir işçi partisi ve buna bağlı legal yığın örgütleri" kurulması yolunda yoğun bir propaganda yaptılar.

İ. Bilen'in okuduğu "Plenum" Raporu'nda bu konuda şunlar söyleniyor:

"TKP ile omuz omuza savaşan yığınsal, legal, birleşik bir işçi sınıfı partisi olursa bu tek komünist partisi ilkesiyle çelişmez...

"(...) Birlik dayanışma yanlılarıyla TİP ve TSİP arasında gelişen ilişkiler ülkemizde *birleşik, yığınsal, legal bir işçi sınıfı partisi* yaratma olanağını olgunlaştırıyor. (...) (abç)

"(...)*Yurt çapında birleşik, yığınsal ve legal tek bir gençlik örgütü,* İGD, Genç Öncü, SGB üyesi ve Kürt devrimci demokrat gençliğin, giderek CHP'li gençliğin güçlerini birleştirmelidir. (...) (abç)

"(...) *Birleşik, yığınsal ve legal bir kadın örgütünün* kurulması değişik demokratik, ilerici kadın örgütler arasındaki eylem birliğini pekiştirecektir. (...) (abç).

"...*Bugün öğretmen hareketinin de önünde birleşik, yığınsal, legal bir örgütün oluşturulması* görevi duruyor. (...) (abç).

"...Ülke çapında *birleşik, yığınsal, legal bir memur örgütlenmesinin* yeni bir atılım kazanması için uygun koşullar yaratıyor." (abç)

Görüldüğü gibi, başta parti olmak üzere işçi sınıfı ve emekçi halkın her çeşit örgütlenmesinde oportünistlerin siyasal taktiklerinin merkezi, "legal örgütlenme"ydi. Onlara göre, işçi sınıfının yasal siyasal örgütlenmesini birleşik ve olabildiğince yığınsal bir düzeye yükseltmek için çalışmak, ülkemiz koşullarında gerçekçi bir hedefti.

Sınıf savaşımının keskinleştiği, ülkenin iç savaşa doğru gittiği, hatta iç savaşın yer yer başladığı, burjuvazinin legal olanakları gün be gün budadığı, legal örgütlerin kapatıldığı bir ortamda legal örgütlenmeyi gerçekçi hedef olarak belirlemek şarlatanlıktır, katıksız oportünizmdir. Bu devrim savaşımının en çetin anında TKP'yi likide etmektir. İşçi ve emekçi yığınların örgütlenmesini burjuvazinin istediği sınırlara hapsetmektir.

Ve oportünistler, 'devrimci durum' yaşanan ülkemizde, işçi ve emekçi yığınlarda 'legal örgüt' anlayışını ve alışkanlığını sürekli körüklediler.

Lenin 1915 Avrupası'nda devrimci durumun varlığını belirttikten sonra şöyle diyor: "*Devrimci yığın eylemini desteklemek, geliştirmek, genişletmek, yaymak ve yasa-dışı gizli örgütler kurmak,* bunlar olmaksızın, hatta 'özgür' ülkelerde bile, halk yığınlarına doğruyu söylemek olanaksızdır. *İşte sosyal-demokrasinin (Komünizmin—İ.S.) bu savaştaki tüm pratik programı bu.* Geri kalanı, büründüğü oportünist, ya da pasifist teori ne olursa olsun, yalandan ve söz ebeliğinden başka birşey değildir" (*Proleter Devrimi ve Dönek Kautsky,* s.241, Bilim ve Sosyalizm Yayınları).

Görüldüğü gibi Lenin, devrimci durumda, devrimci yığın eylemlerini destekleyip yaymayı ve illegal örgütler kurmayı, komünistlerin temel görevleri olarak belirliyor. Devrimci durum koşullarında illegal örgütlenmeyi yadsımak ya da ikinci plana atmak devrim savaşımına ihanettir.

Legal-illegal örgütlenme konusundaki Leninci anlayış *İşçinin Sesi*'nde şöyle belirtilmişti:

"Devrimci durumda, hem devrimci savaşın zorlamasıyla legal olanaklar genişler, birçok yasalar kağıt üzerinde kalır, hem de illegal örgütlenme canalıcı önem kazanır. Devrim yasal bir olgu olmadığı için ve devrim dalgası karşı-devrimci saldırı doğurabileceği için illegal örgütlenme büyük önem taşır. Devrimci savaşın gücüne göre legal olanakları kullanırsın, ya da aşarsın, tanımazsın, ya da karşı-devrim saldırırsa, illegal yoldan işini sürdürürsün, ama işin özü illegaldir. Legal olanağı bile devrim için, illegal bir eylemin propagandası için kullanırsın. Bu bakımdan devrimci durumda illegal hep can alıcı önem taşır.

"Devrimci olmayan durumda, yığınların gözü yasal mekanizmadadır. Bu nedenle yasal olanaklardan yararlanmak özel bir önem taşır. Bundan nasıl yararlanılacağını ise ülkenin içinde bulunduğu koşullar belirler. Ama koşullar ne olursa olsun, yasal *parti* örgütlenmesinin temel ilkesi, devrimci programdan öze ilişkin ödün vermemek, en yasal koşullarda bile illegal örgütlenmeyi unutmamaktır."

TKP'nin Leninci kanadı ülkemizin siyasal ortamında asıl olanın illegal örgütlenme olduğunu belirledi. Bunun üzerine oportünistler, *İşçinin Sesi*'ni "ters likidatörlük"le suçladılar. Ama tarih bir kez doğruluğunu kanıtladı. Legal olanakların kısıtlandığı, legal örgütlerin kapatıldığı bir ortamda "legal örgütlenme ve çalışma" çığırtkanlığı yapanlar, bugün, "illegal" çalıştıklarını ve şimdiye değin illegal örgütlenmenin hazırlıklarını yaptıklarını söylüyorlar.

İGD Ankara Bölge Kurulu'nun yayınladığı 1 Kasım 1980 tarihli *Eylem* adlı bültende "İlerici Gençler Derneği yaklaşık birbuçuk yıldır gizli çalışıyor" deniyor. Kendilerini illegal örgütlenme düşüncesine iten nedeni ise bülten şöyle açıklıyor: "İllegal çalışmayı düşünmeyenler, ona göre hazırlanmayanlar bırakınız bir yığın örgütü olmayı, en başta örgüt olamazlar. Çünkü cunta böylesi örgütleri siler süpürür."

Yine aynı yazıda şöyle söyleniyor: "Peki bir örgüt sabahtan akşama illegale geçebilir mi? Hayır, illegal çalışmaya geçebilmek ideolojik, politik, psikolojik, örgütsel bir hazırlık dönemi gerektirir. Örneğin, yasa dışı gösterilerden bucak bucak kaçan bir örgüt illegale yönelebilir mi? Ya kadrolarını pısırık, uyuşuk bırakan bir örgüt, ya da parlamentoyu başlıca savaşım alanı seçen bir örgüt. Hayır hiçbiri illegal çalışamaz. Bunların illegal çalışıyoruz savları gözü açılan kadroları tutabilmek için uydurulmuş masallardır."

Kulağa hoş gelen bu sözleri yazanlar tutarlı ve samimi iseler, hem TKP yönetimine, hem çeşitli yayın sorumlularına açık bir eleştiri yöneltmek zorundadırlar.

İllegal çalışmaya geçebilmek için ideolojik, politik, psikolojik, örgütsel hazırlıktan söz ediliyor! Oportünistlerin, değil hazırlık yapmak, bu hazırlığı ne kadar baltaladıkları TKP "Plenum" ra-

poruyla ortadadır. Ayrıca 15 Temmuz 1980 tarihli *Gençlik Dünyası*'nda bu "plenum" raporunun tarihsel(!) olduğu söyleniyor ve anti-faşist gençliğe şu çağrı yapılıyordu:

"İşçi sınıfımızın öncü politik gücü son tarihsel açıklamasıyla birleşik, yığınsal, legal bir işçi partisi ve buna bağlı olarak birleşik, yığınsal, gençlik, kadın, öğretmen örgütlenmelerinin yaratılması görevini öne aldı. Günümüz koşullarında bu görev demokrasi hareketini daha güçlü ve yığınsal temellerde örmenin reel bir hedefi olarak ortaya çıkıyor.

"Nitekim gelişmeler bu hedeflerin öznel niyetlere dayanmadığını sınıf savaşımının ve yığınların nesnel istemi olduğunu gösteriyor. (...)

"Bu noktadan hareket eden gazetemiz, gençliğin birleşik, yığınsal örgütlenmesi üzerine demokratik bir forum oluşturmayı amaçlıyor" (*Gençlik Dünyası*, sayı:6).

12 Eylül faşist darbesinden iki ay kadar önce legal yığınsal gençlik örgütlenmesinden söz ediliyor, şimdi ise biz hazırlık yaptık deniliyor! *Eylem*'de militan görünümlü sözler edenler, özel konuşmalarda TKP oportünist yönetimini eleştiriyorlar ama bu onları kurtarmaz! "Plenum" raporunda işlenen ihanet, *Gençlik Dünyası*'nın çağrıları vb açıkça eleştirilmeden, yalnızca legal-illegal örgütlenme konusunda değil, her konuda söyledikleri oportünistlere incir yaprağı işlevi görür, görüyor!

TKP yönetimini konuşma içinde eleştirmek, açıktan yazmaya gelince bu yönetimin kararlarından "tarihsel" diye söz etmek! İllegal örgütlenmenin hazırlığı baltalanmışken, bu açıkça eleştirilmeden biz hazırlanmıştık diye ortaya çıkmak! Daha çok örnek sayılabilir. Bu tutarsızlığı çözmezlerse, bu arkadaşların tutumları ve savları, kendi deyimleriyle "gözü açılan kadroları tutabilmek için uydurulmuş masallar" olmanın ötesine geçemez, şimdilik geçmiyor. Özel konuşmalarda TKP yönetimini eleştirip açıkça birşey söylememeleri de kadroları tutmada bir araç, oportünizme incir yaprağı işlevi görüyor.

Menşevikler TKP'mizi kalkan yaparak açık Kemalist konumuna geçtiler

Ali Tura

TKP'nin (oportünistlerin) sesi, 19 Ocak 1980 tarihli yorumunda özetle şöyle diyor: "Cunta başı Evren, Kemalizmi kalkan yaparak açık anti-komünist konuma geçmiştir. Komünistleri teröristlerle bir tutuyor. Oysa komünistler terör eylemlerinin işçi sınıfına ve demokrasi hareketine zarar verdiğini devamlı söylediler. Komünistlerin terörle bir ilgileri yoktur. Evren komünistlerle Kemalistler arasına kama sokuyor. Komünistlerle Kemalistler arasında görüş ayrılıkları vardır ama, bu eylem birliğine engel değildir. Bu eylem birliğinin kökleri ulusal kurtuluş savaşına dayanır. Komünistler ve Kemalistler ulusal çıkarlar için eylem birliği yapmalıdırlar. Kenan Evren'in bu konumdan komünistlere saldırması ancak gericileri, *Tercüman*'ın Rauf Tamer'lerini sevindirir."

Bir kez, Kenan Evren hangi konumdaydı ki açık anti-komünist konuma "geçsin". Kenan Evren, "kışlaya ayak bastığı anda" anti-komünist bir kuruma ayak bastı. Bu kurumun niteliğine uymadaki başarısı yüzünden, yani "iyi" bir işçi düşmanı, anti-komünist olduğu için yükseldi.

Kenan Evren'in değerlendirilmesinde genel ilkesel çerçeveyi Türkiye ordusu gibi bir kurumun üst kademelerinde olması çizer. Pratik de bu genel çerçeveyi fazlasıyla doğrulamıştır. Kenan Evren'in "açık" anti-komünist konumu 12 Eylül'den çok önce açığa çıktı. "Enternasyonal söyleyenler" diye komünistlere saldırdı. İzmir, Fatsa, Çorum ve Kürdistan'da savaşan işçilerin emekçilerin üzerine ordu sürülürken, bu herhalde genelkurmay başkanına rağmen olmuyordu. Ordunun muhtırasında hükümet, baskı uyguladığı için değil, "yeterli" baskı yasası çıkarmadığı için "eleştiriliyordu". Daha da sayılabilir. Kenan Evren 12 Eylül'ün çok öncesinden beri, açık anti-komünist konumdan işçilere, halka saldırıyordu. Ve bu saldırılarda Kemalizmi kalkan değil, bayrak yapıyordu. Oportünistler, Kenan Evren'in açık anti-komünist konumunu görmedilerse, bunun nedeni kendilerinin değişik sınıfsal konumlarıdır. Küçük burjuva bakış açısıyla, "ulusal ordu" teorisiyle bakıyorlar.

Kemalizm Türk burjuvazisinin ideolojisidir. Kemalist hareket ülkenin içinde bulunduğu koşullara göre nesnel ve sınırlı bir ilerici rol oynamış olabilir ama Kemalizmin özü burjuva gericiliğidir. Kurtuluş Savaşı sırasında komünistlerle Kemalistlerin yaptığı "eylem birliği"nin sonu Mustafa Suphi ve 14 yoldaşının vahşice katlidir. Yani komünistlerle Kemalistler arasına kamayı Kemal daha o zamandan sokmuştur. Kemalistler Kurtuluş Savaşı sırasında "eşit haklar"dan söz ederken, savaştan sonra Kürt halkını ezdiler. Bir kama da o eylem birliğine soktular.

Kemalizmin, geniş halk yığınlarının ekmeğinden keserek, şiddetle hızlandırdığı kapitalist gelişme bugüne vardı. Bugün finans-kapital var, devlet tekelci kapitalizmi var. Süper kâr peşinde koştuğu için yeni sömürgeler ele geçirme arzusunda işbirlikçi holdingci burjuvazi var. Bu burjuvazinin arzusunu yansıtan Evren onun için "savaşa hazır olmalıyız" diye bastırıyor. Nazi Almanyası'nın finans-kapitali nasıl dışa açılmak için Silezya Almanları, Südet Almanları diye tutturduysa, Türkiye finans-kapitali de Suriye "Türkleri", Kerkük "Türkleri", Azeri "Türkleri" bahanesiyle emperyalist-çapulcu savaşıyla Orta-Doğu'ya dalarsa bu oportünistlerle Kemalistlerin büyük Türk ulusçuluğu bayrağı altında "eylem birliğini" pekiştirecektir.

Gelelim komünistler ve terör konusuna. Komünistler proleter devrimi savaşçılarıdır. Burjuvazi devrimci hareketi bastırmak için karşı-devrimci terör kullanır. Tüm devrimcilerde bu kanıtlanmıştır, ilk kurşunu hep burjuvazi sıkmıştır. Bu nedenle komünistler yeri ve zamanı doğru seçilen devrimci terörü benimserler, işçi sınıfını, halkı bilinçlendirirler, örgütsel teknik yönden hazırlarlar. Komünistlerin devrimci terörle ilgileri vardır. Oportünistlerin ilgisi olmadığı için, gerek bilinç olarak, gerekse örgütsel teknik açıdan hazırlığı baltaladılar. Şimdi de, bizim ilgimiz yok diye cuntaya yalvarıyorlar. Faşist cuntanın "terörizm" kılıfı ardında tüm devrimci akımlara uyguladığı karşı-devrimci terörü aklıyorlar. Yani, bizim terörle ilgimiz yok diye ağlaşan oportünistler faşist cuntanın örgütlü terörüyle yakın ilişki içine giriyorlar!

Oportünistler, bir de faşist Evren'in "yeni"(!) anti-komünist tavrının gerici-faşistleri sevindirdiğini söylüyorlar. Devrim döneği hayalperestler demek istiyorlar ki Evren, Kemalist konumdan "anti-faşist" (!) tavır göstermelidir. Göstermelidir ki gerici faşistler değil "ilericiler-komünistler" sevinsinler! Pes doğrusu! Oportünistler faşistlere bile "ileri" adım attırmaya uğraşıyorlar.

Biz Leninciler siz oportünistlerin komünizmin yüce ilkelerini kirletmenize izin vermeyeceğiz. TKP'mizi sizin kirli pençelerinizden çekip alacağız. Komünarların, Spartaküstlerin, Bolşeviklerin şanlı yolundan yürüyeceğiz. İleri demokratik halk devrimiyle sosyalizme varacağız.

Eylem birliğinde yeni aşama

M nşeviklerle polis elel !

Değerli yoldaşlar,
Halkların kurtuluşu uğruna mücadele veren komünistler, devrimciler siyasal hedeflerine ulaşmak için çeşitli biçimlerde taktikler kullanırlar. Burjuvaziye ve bütün sapmalara karşı verilen bu mücadelede komünistler her zaman komünist ahlâk ilkelerini göz önünde tutarlar. Yani devrimci ahlâk ilkelerine uymayan tavır ve tutumları düşmana karşı bile kullanmazlar. Bu açıdan düşmana karşı her yol kullanılır, herkesle işbirliği yapılır mantığı temelden yanlıştır.

Oportünistler, kendilerinden olmayan herkese, her örgüte karşı devrimci ahlâk ilkelerine uymayan siyasal tavırları kullanmayı tarih boyunca ilke haline getirmişlerdir. Getirmektedirler de.

Onlar ideolojik olarak yenemedikleri güçleri örgütsel olarak yenmek için herkesle işbirliği yaparlar, burjuvazinin kolluk güçleriyle bile. Dar gurupçu çıkarları uğruna kadrolarını harcamaktan, sonra da ölüsüne sahip çıkarak bunu propaganda aracı olarak kullanmaktan çekinmezler.

Bu konuda *İşçinin Sesi*'ne karşı oportünistlerin tavırları en güzel örneklerdir. Yürükoğlu yoldaşımızı ajan, polis hatta faşist bile yapan oportünistler, tarihte bir kez daha devrimci ahlâktan yoksunluklarını kanıtladılar.

Bizler, Köln'de oportünizme karşı uzun bir süreden beri savaş veren Leninciler olarak FİDEF oportünistlerinin örgütümüz TİDB'ye karşı yaptığı Bizans oyunlarını buradan bütün demokratik kuruluşlara ve kamuoyuna duyurmayı görev biliriz.

Derneğimizin son 8. Genel Kurulu'ndan önce, zaten iyice beliren Leninci-menşevik ayrımı bu kurulda Lenincilerin zaferiyle sonuçlandı. Bundan sonra saldırılarını iyice yoğunlaştıran FİDEF'in oportünistleri Lenincileri yıpratmak için, önce, iki yönetim kurulu üyesi arkadaşımız da dahil olmak üzere, altı arkadaşımızı esrar satmak, illegal örgüt kurmak ve kanunsuz dernek yönetmek suçlarından polise ihbar ettiler. Bu oyunlarından hiçbir sonuç çıkartamayan oportünistler, daha sonra, Lenincilere karşı saldırı planları düzenlemeye başladılar. Dernek içerisinde Lenincilere saldırmak, dernek anahtarlarını zorla almak ve sözde "15'leri anma komitesi" diye bir komitenin düzenlediği 15'leri anma toplantısına bizleri almamak kararı aldılar. Fakat daha sonra bizim tüm bu olayları duymamız ve böyle bir saldırı olduğu halde, bunun karşılıksız kalmayacağını bildirmemiz üzerine bu kararlarından vazgeçmek zorunda kaldılar. 15'leri anma toplantısına gittiğimizde ise (27 dernek üyesi arkadaşla birlikte) "kendilerine oportünist dediğimiz, hanımlarımızla birlikte gitmediğimiz" gerekçesiyle bizi içeri almadılar. Bizler de herhangi bir provokasyona meydan vermemek için geri döndük.

Son olarak oportünistler 31 Ocak'ta KKDK, DİBFAK ve GERÇEKLE DAYANIŞMA KOMİTESİ ile birlikte düzenledikleri yürüyüşe Lenincileri almamak kararı aldılar. Yürüyüşten bir gün önceki akşam, FİDEF'in 50'yi aşkın güvenlik görevlileri dernek yönetim kurulundan habersiz olarak, dernek kapılarını kırarak içeri girdiler. Sözde toplantı için gelen bu bayların asıl görevi Köln'de gün geçtikçe güçlenen *İşçinin Sesi* hareketini son bir darbe ile yok etmekti. Biz bu haberi geç vakit öğrendik. Ve dernek üyelerimizin çoğunluğunu acele toplayarak derneğimize sahip çıkmaya çağırdık. Sabah üye arkadaşlarla birlikte derneğe geldik. Oportünistlerin hiçbirini derneğe almamak için karar aldık. Yürüyüş başlamadan, erken saatlerde derneğin önüne yığılan 100 civarındaki FİDEF görevlisine karşı derneğimizi savunduk. Önce içeri girmeye çalışan oportünistler, arkadaşlarımızın kararlı direnişi sonucu geri çekilmek zorunda kaldılar. Bunun üzerine polis çağıran oportünistler derneği bastılar. Polis elinde oportünistler tarafından tutuşturulmuş bir *İşçinin Sesi* Özel Sayı ile içeri girdi. Özel sayı (TKP Eşgüdüm Komitesi Kararları) üzerindeki orak-çekici göstererek *"bunlar komünisttir"* diyen oportünistler, polise içerde silah, bıçak, kaçak adam olduğunu söylemişler. Derneği aradı, kimlik kontrolü yaptı ve hiçbir suç unsuru bulamadığı için polis eli boş geri dönmek zorunda kaldı.

Buraya kadar anlattığım bütün bu olaylar TKP menşeviklerinin kirli yüzlerini ortaya sergilemektedir. Lenincilere karşı yapılan bu iğrenç saldırılar onların güçsüzlüklüklerinin kanıtıdır. Bizim Marksist-Leninist ideolojimizden korkuyorlar. Korktukları içindir ki, *İşçinin Sesi*'nin yayınlarını bütün FİDEF örgütlerinde yasaklıyorlar. Ama nafile! Dün Mannheim idi, bugün Köln, yarın başka bir yer. Bunu hiçbir güç engelleyemeyecektir.

Sizler; FİDEF içerisinde örgütlenmiş iyi niyetli, devrimci insanlar. Örgütünüze sahip çıkın, örgütünüzü tekkeci oportünistlere bırakmayın.

Ve sizler; Kautsky'nin torunları. Bugüne kadar halkımıza ettiğiniz ihanetin hesabını vereceksiniz. Ve mutlaka hakkettiğiniz yere, soydaşlarınız gibi tarihin çöplüğüne gideceksiniz. Bundan bizim kuşkumuz yok, sizin de olmasın.

Biz daha önce hepbir ağızdan haykırmıştık. "İdeolojik olarak yendik, örgütsel olarak da yeneceğiz" diye. Şimdi tekrar sesleniyoruz: TKP Leninci kanadının savaşım bayrağını yükseklerde dalgalandırıyoruz. Tarihin bize verdiği onurlu görevi yerine getiriyoruz. Görev bu bayrağı daha da yukarılarda, en yukarıda dalgalandırmaktır. Dalgalandıracağız!

Yaşasın TKP'nin Leninci birliği!

Herşeyin sonunu kadrolar belirleyecektir!

Haydi FİDEF'in zayıf halkalarında, Leninci bayrağı yükseltmeye!

Yoldaşça selamlarımızla.

Köln'den Leninciler

KTİDB YK 28 Ocak'da bir bildiri yayınladı. Bildiride gelişmeler sıralandıktan sonra şöyle deniyor:

"... Bütün bu somut olaylardan çıkarak, tüm demokratik kamuoyuna ve Fidef üyesi kardeş örgütlere sesleniyoruz:

"1 — 13.yılına basmış derneğimizde, ilk defa polisin ihbar üzerine derneği basması, dernek içerisinde güçlenen *İşçinin Sesi* sempatizanlarının alternatif olarak yönetime gelmesine yönelik değil midir?

"2 — Her zaman "örgütsel birlik"i dillerinden düşürmeyen oportünistlerin dernek üyeleri arasında bölücülük yaparak, Türkiye işçi sınıfının ilk şehitlerini, sanki babalarının malıymış gibi kendilerine maletmeye çalışarak, dernek üyelerinin büyük bir çoğunluğunu toplantıya almamaları "birlik" anlayışına ters değil midir? Yoksa oportünistlerin "birlik" anlayışı *İşçinin Sesi*'ne karşı olan herkesle birleşmek midir?

"3 — Genel Kurul'da, dernek içerisinde *İşçinin Sesi* yayınlarına konan okuma yasağının kaldırılması ve bunu Fidef'in tepkiyle karşılaması demokratik bir anlayış mıdır?

"Ve ekliyoruz: Demokratik (!?) bir kitle örgütü olan Fidef'in tabanındaki üye derneklerine, *İşçinin Sesi* dışında (gerici faşist yayınlar dahil) bütün yayınların girmesine göz yumulurken, *İşçinin Sesi*'ne karşı konmak istenen sansürün anlamı nedir?

"FİDEF'in parti olmadığından bahsediliyorsa, o zaman demokratik kitle örgütü olduğu unutuluyor mu? Yoksa demokratik örgüt anlayışı herkesin istediği biçimde midir? Bugün ülkemizde düşünce özgürlüğüne konan yasağın kaldırılmasını isteyenlerin bunu kendi içerisinde uygulaması doğru mudur?

"Biz Köln TİDB YK ve çoğunluk üyeler olarak, üst örgütümüz FİDEF'in tabandaki üye derneklere demokratik bir kitle örgütü anlayışı içerisinde yaklaşılmasını, antidemokratik yaklaşımlara son verilmesini istiyor ve şimdiye kadar derneğimizde gelişen olayları tüm demokratik kamuoyuna açıklamayı bir görev biliyoruz."

FİDEF üyesi, Köln Türkiyeli İşçiler Dayanışma Birliği
Yönetim Kurulu

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Tanklarıyla, toplarıyla gelseler de, zafer sonunda halkın olacak!

İŞÇİNİN SESİ

Karkerên hemû welatan yekbin!

Yıl: 7, Sayı: 149-150
17 Şubat 1981

ÇEK-AL

Polonya'da ne luy r?

ABD Komünist Partisi Genel Sekreteri Gus Hall

Başlamadan önce, Polonya'daki son gelişmelere uzaktan baktığımızı ve bunun yargılarımızı renklendirebileceğini hepimizin akılda tutmasını önermek isterim. Sosyalizm kuruculuğunun deneyimine ya da sorumluluğuna sahip olmadığımızdan, bizim gözlemlerimiz bir bakıma kenardan yapılan partizan gözlemler olarak dikkate alınmalıdır.

Bu gelişmeleri tartışmak, ABD'nin ve dünya kapitalizminin onları sömürmek için eşi görülmemiş çabaları yüzünden gerekli ve önemlidir. Polonya'daki son gelişmeler ABD'deki, hatta tüm dünyadaki anti-sosyalist güçler için bir odak noktası oldu.

Bu gerici, anti-sosyalist öğeler, halkı, Polonya'daki gelişmelerin, sosyalizmin işlemediğinin ve işleyemeyeceğinin kesin kanıtı olduğuna ikna etmek için fazla mesaiyle çalışıyorlar. Sosyalist sistemin başarısız olduğunu "kanıtlamak" için Polonya'daki güçlüklere yapıştılar. Ve kirli iftiralarını satmak için her taktiği, Büyük Yalan'ın her türünü ve her kamu kanalını kullanıyorlar.

Biz Polonya'daki gelişmelerle tam tersi nedenlerden ilgileniyoruz. Biliyoruz ki doğru ve gerçek veriler, sorunun sosyalist sistemin kendisinde yatmadığına kanıttır. Tersine, sorunlar yönetimin bazı yanlışlarının ve zayıflıklarının, bir bakıma sosyalist gelişmenin bazı ilkeleriyle çelişen yanlışların sonucudur. Polonya yönetiminin düştüğü zayıflıklar ve yanlışlar, sosyalizmde kaçınılmaz olan zayıflıklar ve yanlışlar değildir. Bunlar, Polonya'da sosyalizmin inşasına özgü koşulların ürünüdürler.

Bu yazı, Gus Hall'un 17 Eylül'de yaptığı konuşmanın metnidir. ABD KP'nin aylık yayın organı* Political Affairs *dergisinin Ekim 1980 tarihli sayısından çevrildi. Polonya'daki gelişmeler tehlikeli ve olumsuz yönler taşıyor. Ancak bunlardan ders çıkarılırsa, dünya komünist hareketi içinde yanlışlar açıkça eleştirilirse, emperyalizmin beklediğinin tersine, sonuç iyiye gidecektir. Gus Hall yoldaşın Polonya konusundaki açık eleştirileri, yapıcı tutumu bu yönde bir göstergedir. Yürükoğlu yoldaşımızın 10 Eylül'de yaptığı konuşma "sosyalizm üstün gelecektir" diye bitiyordu. Gus Hall yoldaşın 17 Eylül'de yaptığı konuşma da aynı sözlerle bitiyor. Bu güzel rastlantı da gösteriyor ki, dünya komünist hareketinin bugünkü dağınıklığını gidermenin, birliği pekiştirmenin yolu açıktır.

Tarihsel çerçeve

Polonya'da ne olduğunu anlamak için önce, günümüzdeki gelişmeleri tarihsel bir çerçeve içinde düzgün perspektifine oturtmak gereklidir. Halkın sahip olduğu temel insan haklarını dikkate almadan, yaşamın niteliğini ölçmek hiçbir toplumda olanaklı değildir.

Polonya'da hiç işsizlik yoktur. Kendi seçimine uygun, hiçbir zaman işsiz kalma korkusu olmadan bir işinin olması, her Polonya vatandaşına anayasayla garanti edilmiştir.

Polonya'da eşit işe eşit ücret ve garantiye alınmış fırsat eşitliği vardır. Bu, ırkçılığın ve özellikle, sosyalizm öncesi Polonya'dan kalan anti-Semitizmin yokedilmesinin sonuçlarından biridir.

Her Polonya vatandaşının, tümü hükümetçe ödenen yaşlılık ve sakatlık sigortası hakkı vardır. Erkekler 60, kadınlar 55 yaşında emekli olabilirler.

Her Polonya vatandaşının, masraflarının tümü hükümetçe ödenen eğitim, eksiksiz sağlık bakımı hakkı vardır.

Her Polonya vatandaşı gelirinin %5 kadarını aşmayan bir masrafla evde oturma hakkına sahiptir. Açlık, yoksulluk, gerçek gecekondu semtleri yoktur.

Bu kazanımlar, Polonya'nın İkinci Dünya Savaşı sırasında hemen hemen tümden yıkıma uğramış ülkelerden biri olduğu çerçevesi içinde görülmelidir. Naziler, Sovyet Kızıl Ordusu'nca yenilip, dışarı sürülürken Polonya'nın endüstrisi, kentleri, kasabaları ve köyleri, hastahaneleri, okulları, çiftlikleri ve hayvan sürüleri yıkıma uğramıştı ve toprakları yıkıntıyla doluydu.

Savaştan sonra Polonya halkı — eski Nazilerce katledilmiş ve sakatlanmış milyonlar — yiğit ve kararlı bir biçimde, sosyalist bir temelde ülkelerini yeniden inşaya başladı.

Kapitalizmden ve feodalizmin artıklarından miras alınan geri, endüstrisi gelişmemiş bir ülkede modern bir sosyalist toplum inşa etmeye başladılar.

Kısıtlı doğal kaynaklarla sınırlı olarak ve savaşın yıkımının yükü altında, 36 yıl gibi kısa bir sürede Polonya halkı — Sovyetler Birliği'nden dev yardımlarla — gelişmiş sosyalist toplumu kurmayı başardı.

Bugün Polonya, yüksek üretkenliği olan maddi ve teknik temele sahip modern bir toplumdur. Bugünün Polonya'sı üretimde ve yaşamın genel niteliği açısından, dünyanın eski kapitalist ülkelerinden çoğunu geçmiştir. Modern kentler ve kasabalar, dev apartman kompleksleri ve endüstri işletmeleri, okullar, hastahaneler, yollar, köprüler ve barajlar kurmuştur. Modern bir enerji dayanağı ve ulaşım endüstrisi

vardır.

Bugünün Polonya'sındaki sorunlar ve zayıflıklar — tüm sosyalist ülkelerde olduğu gibi — olgun sosyalizmin henüz son aşamasına varmamış olmasının ışığında görülmelidir. Gelişme süreci içinde olan bir toplumsal düzendir. Yeni bir toplumsal-ekonomik sistem inşa ederken her zaman bazı deneme-sinama etkenleri vardır.

Ne var ki, Polonya'daki sosyalizmin özgül yanları, aynı zamanda özgül zayıflıkları vardır.

Polonya'da sosyalizm hâlâ, tarımının kollektifleştirilmesi gibi ciddi sorunlarla yüz yüzedir. Hâlâ kilise-devlet ilişkileri sorununu çözmek zorundadır. Ve kendi düzeyinde, Polonya daha yüksek bir sosyalist bilinç düzeyinin gelişmesinde özgül sorunlarla karşı karşıyadır.

Bunları ilerde daha ayrıntılı tartışacağız.

Böylece, eleştirisel bir değerlendirme şu sırada yerinde ve gerekli olduğu halde, bazen özel zayıflıkların eleştirilerinin, sosyalizmin inşası sırasındaki büyük ve tartışmasız kazanımları gölgelediğini akılda tutmalıyız. Bunun olmasına izin vermek sosyalizmin düşmanlarına, sosyalist Polonya'nın düşmanlarına yardım olurdu.

Kime karşı grev?

Polonya'daki grevleri tartışırken, akılda tutmalıyız ki grevcilerin sayısı yüksekti ve grevler ciddi sorunlar yarattı, ama yine de 15 milyon üyeli Polonya işçi sınıfının büyük çoğunluğu greve çıkmadı. Polonyalı işçilerin çoğunluğu işlerinin başında kaldılar. Bu ekonomik zararın boyutlarını büyük ölçüde sınırladı ve iç barışın tutulmasını sağladı.

Burada şuna işaret etmek isterim ki sosyalist bir toplumda herhangi bir grev gerçek anlamda bir çelişkidir. Olağan koşullarda grev gerekli değildir çünkü yönetimle işçiler aynı saftadırlar. Üretim araçları kamu mülkiyetindedir. Bunlar tüm işçilerin ve halkın malıdır. Tüm üretim herkesin ortak iyiliği ve refahı içindir. Özel şirketler ve özel kârlar yoktur. İşyeri yönetiminiyle işçiler arasında sınıf çelişkisi yoktur. Tüm kârlar, üretilen tüm zenginlik yaşam standartlarını iyileştirmeye ve bütün halkın kültürel ve moral gereksinimlerini doyurmaya gider.

Böylece grev olduğunda, bir bakıma işçiler kendi kendilerine karşı, kendi özçıkarlarına karşı grev yapıyorlar. Anlaşma pazarlık edilirken, pazarlık karşıtlar arasında değil, karşılıklı sorunlar, karşılıklı çıkarlar, karşılıklı yararlar ve dolayısıyla karşılıklı çözümler hakkında tartışmadır.

Bir grev olduğunda temel neden ya işyeri yönetiminin anlayışsızlığı ya da işçilerin sosyalist bilinç eksikliğidir. Polonya'daki durumda öyle görünüyor ki iki tarafda da anlayışsızlık var.

Durumu daha da patlayıcı yapan, işyeri yönetimindeki insanların, Parti ve sendika yöneticilerinin işçilerle ilişkisinin yokluğu, haberleşmelerinin olmayışıdır. Bu halkanın eksikliği yüzünden, patlamaları önlemek için düzeltici önlemler zamanında alınmadı. Açık ki, işçiler — doğru ya da yanlış olarak — şikayetlerine dikkat çekmek için güçlü ve canlı önlemler almaktan başka alternatiflerinin olmadığını düşünene kadar geçen zaman içinde gerilim ve kızgınlık birikmiştir.

Bağımsız sendikalar istemi, işçilerin düş kırıklığı ve var olan sendikaların yöneticilerine güvensizliği çerçevesi içinde görülmelidir. Aynı zamanda, Polonya toplumunun sosyalist yapısından bağımsız sendikalar istemedikleri de unutulmamalıdır. Grevciler ve grev yöneticilerinin, devletin sosyalist karakterine ve temeline karşı grev yapmadıklarını kesin bir açıklığa kavuşturdukları gerçeğini dikkate almak en önemlisidir. Polonya Birleşik İşçi Partisi'nin (PBİP) yönetici rolünü hiçbir biçimde yadsımıyor ve kabul etmemezlik etmiyorlardı. Şikayetlerinin, Polonya'nın varolan sosyalist yapısı içinde giderilmesini istiyorlardı.

Bu, hem içteki hem dıştaki anti-sosyalist öğelerin gerçekten çok uğraşmalarına rağmen böyleydi. Bu anti-sosyalist ögeler CIA'nın, dünya çapında karşı-devrimci güçlerinin ve özellikle Batı Almanya'dan çalışanlarının yıkıcı eylemlerini içeriyordu.

Bu gerici güçlerin, sosyalist dünyanın dengesini bozmaya, tek tek sosyalist ülkeleri sosyalist yoldan ve sosyalist yörüngeden çıkarmaya yönelik uzunerimli bir stratejisi var. Polonya'dan ya da sosyalist ülkelerin herhangi birinden vazgeçmiş değiller. Ama şimdi Polonya'nın kapısı içinde bir ayaklarının olduğunu düşünüyorlar. Yani karşıdevrimci, yıkıcı çabalar sürecek hatta tırmanacaktır.

Bu, Polonya yönetiminin ve özellikle sendika yönetiminin, çok gerçek iç zayıflıklarını ve yanlışlarını yadsımak, ya da herhangi bir biçimde küçümsemek değildir. Bu zayıflıklar ve yanlışlıklar, sendika yönetiminin kendisinin çoğu zaman demokratik olmayan yöntemlerle seçilmesi olgusunu da içeriyor. Yine de, bu noktada şuna işaret etmek isteriz ki, tekelci çevrelerin ve onların ideologlarının, AFL-CİO yönetiminin tüm propagandası, iftirası ve yalanları Polonya'da sendikaların ileri rolünü yadsıyamaz.

Polonya'nın ikiyüzlü "dostları"

Sosyalist ülkelerdeki sendikaları ve sendikal hakları kapitalist ülkelerdekiyle karşılaştırmak güçtür çünkü Amerikan işçileri böyle geniş toplumsal hakları düşleyemezler bile. Yasaların kendi haklarını korumasını düşünemezler bile.

Bildiğimiz gibi, Birleşik Devletler'de işçiler küçük yararlar için bile, çalışma koşullarında herbir ivileşme için, yaşam standartlarında herbir ilerleme için, herbir ücret artışı için tekel şirketleriyle savaş yürütmek zorundadırlar. Amerikan işçileri grevdeyken, Polonya işçileri gibi tam ücretlerinin ödenmesi düşüncesini akıllarına bile getirmezler. ABD işçileri, Taft-Hartley ve Landrum-Griffin Yasaları gibi işçi düşmanı yasalarla, bir dizi iş hakkı yasalarıyla ve sendika örgütlemeye ve grev hakkına olabilen her türlü engelle ablukaya alınıyor, kısıtlanıyor ve sakatlanıyorlar.

Tekelci çevrelerin, Carter ve Reagan'ın ve üst sendika yönetiminin Polonya'daki grevcileri desteklemesi ikiyüzlülüğün doruğundan başka birşey değildir. Bunlar Birleşik Devletler'deki ya da öteki kapitalist ülkelerdeki grevleri hiçbir zaman desteklememişlerdir. Ama sosyalist ülkelerde, o da seyrek, grevler oldu mu, bunlar grev gözcülüğünü ilk üstlenenler oluyor.

Anti-sosyalist güçler gerçek güdülerini, Polonya işçilerinin insan ve sendikal haklarını düşünüyorlarmış gibi ikiyüzlü tumturaklı sözlerle saklıyorlar. En gerici güçlerin bile anti-sosyalist amaçlarını saklama gereğini duymaları ilginçtir. Polonya işçilerinin açık anti-sosyalist eleştiriyi hoş karşılamayacaklarının, arka kapıdan kabulüdür.

AFL-CİO'nun başkanı Lane Kirkland bile, "Polonya İşçilerine Yardım Fonu" kurmak için AFL-CİO sendikacılarına yaptığı çağrıda, AFL-CİO yönetiminin bildirilerini ve hareketlerini savunmak zorunluluğunu duydu: "AFL-CİO... Polonya işçilerinin grevlerine ... karışınadı". Ve çağrısının anti-sosyalist amaçlarını gizlemek için, Polonya'nın sosyalist sistemine herhangi bir saldırıda bulunmadıklarını açıklamak zorunda kaldı:

"Polonya dahil, dünyadaki herhangi bir başka ülkede, kapitalist, komünist ya da ne olursa olsun egemen ekonomik, sisteme saldırmak, onu zayıflatmak ve sorguya çekmek bizi ilgilendirmiyor. AFL-CİO'yu ilgilendirdiği kadarıyla bizim kavgamız, üretim aletlerine ve araçlarına kim sahip gibi sorunlara hiçbir biçimde ilişkin değildir. Bizi bu gerçekten ilgilendirmez."

Kirkland, tek ilgisinin "sistemin hümanistleşmesi" olduğunu ve bunun "barış... detant... uluslararasında normal, yapıcı ilişkiler kurma davasına hizmet" edeceğini iddia ediyor.

Böyleyse, o zaman neden AFL-CİO yönetimi, bir kuşak boyunca, Birleşik Devletler dahil, kapitalist ülkelerdeki hiçbir grevi desteklemedi? Güney Afrika ve Şili işçileri için ve hatta, burada sık sık

uzun çetin grev savaşlarına, hem de çoğu zaman grev fonunun yardımı olmadan katılan işçiler için neden grev fonu çağrısı yapmadılar? Ve Lane Kirkland, şişirilmiş askersel bütçelerin, savaş üretiminin ve Sovyetler Birliği'ne askersel üstünlüğün bu en açık savunucularından biri, ne zamandan beri "barış, detant ve uluslararasında normal, yapıcı ilişkiler"in savunucusu oldu? ABD emperyalizminin saldırgan siyasetlerine destek, "uluslar arasında yapıcı ilişkilere" götüremez.

İşin doğrusu şu ki tekelci sermaye ve onun işçi kuklaları, Polonya'nın toplumsal-ekonomik sistemini, Polonya toplumunun siyasal ve toplumsal temelini zayıflatmak için her sorunu, her zayıflığı, her yanlışı sömüreceklerdir.

Yanlışların kaynakları

Peki o zaman, Polonya'daki grevlerin ve rahatsızlıkların gerçek, temelde yatan nedenleri hakkında doğru nedir?

Şu gerçektir ki tek bir neden yoktur. Her etken kendi içinde ve kendi başına patlamaya neden olmazdı. Olayları patlama noktasına getiren belli sayıda etkenin biraraya gelmesi, birbirine geçmesidir.

Nedenler, çoğunlukla iç yerli sorunlardır ama bazı dış etkenler de vardır. Yabancı karşı-devrimci güçlerin işbaşında olduğundan kuşku olmasa da, temel olarak sorunlar içerdendir.

Zayıflıklar ve yanlışlar herhangi bir kötü niyetin ürünü değildir. Gerçekte, Polonya'nın yönetiminin yanlışları en iyi niyetlerle ortaya çıkıyor. Ve ilginçtir ki, bunlar geçmişte çeşitli sosyalist ülkelerde belirmiş zayıflıklardır.

Polonya yöneticilerinin niyeti,yaşam standartlarını ve bununla bağlı olarak halkın genel refahını yükseltebilmek için modern bir endüstriyel ekonomik temel inşa etmekti ve etmektir de. Bu güdünün kötü bir yanı yoktur. Hayranlık uyandıran birşeydir. Gerçekte, bu her sosyalist toplumun ve her komünist partisinin sonul ve en yüce amacıdır.

Ne var ki, böyle bir yaklaşım ve ona eşlik eden siyasetler ve uygulamalar, gerçeğin aşamalarını atlamaya, ekonomik ve toplumsal açıdan gerçekçi ve olanaklı olanı görmezlikten gelmeye kalkışmamalıdır. Eğer sonu sarsıntı ve dengesizlik yaratan siyasetlere varıyorsa, niyetlerin ne kadar iyi olduğu hiç fark etmez.

Öznel etkenler, nesnel gerçekliğin değerlendirmesini aştığı ve egemenliğine aldığı zaman, dengesizlikler kaçınılmaz olarak çıkacaktır. Polonya'da gerçekçi olmayan bir yaklaşım sonucunda, işçilerin ve halkın hızla artan özlemleri ve bekleyişleriyle toplumun üretici kapasitelerinin bunları doyurma yeteneği arasında dengesizlik doğdu. Planlar, projeler ve ekonomik kararlarla ekonominin bunları uygulamaya sokma yeteneği arasında çarpıklık gelişti.

Ekonomik büyümenin güdümlü hızlandırılması ve endüstrinin geniş modernizasyonu ile bunları uygulamak için gerekli, ekonomik, bilimsel ve teknik tabanın kaynakları, fonları ve olanakları arasında bir dengesizlik doğdu. Bu dengesizlikler Polonya'da somut olarak nasıl gelişti?

Özellikle 1970'den sonra, Polonya yönetimi hızlı endüstrileşmeye yönelik büyük bir girişim yaptı. Bu girişim büyük ölçüde kredilere dayanıyordu. Sovyetler Birliği'nden krediler çok düşük faizle verilmektedir. Ancak Amerikan, Batı Alman, İngiliz ve Fransız bankalarının verdiği krediler kısa erimli ve çok daha yüksek faizlidir.

Polonya'nın kapitalist ülkelere toplam borcu 20 milyar doların üstüne çıktı. Bu kredilerin yalnızca faizi yılda 2 milyar dolar tutuyordu. Polonya'nın ihracat gelirinin üçte birinden fazlası, geçmiş kredi faizlerini ödemeye gidiyordu. Kapitalist bankaların bu kredilere hangi gözle baktıkları ve ne yönde kullandıkları konusunda bir fikir vermek için geçenlerde *New York Times* gazetesinde çıkan bir yazıdan alıntı vereyim:

"Geçen yılın (1979) başlarında gerçekleştirilen önemli bir girişimle, Polonya hükümeti Batı bankalarına daha fazla ekonomik veri vermeyi kabul etti. Kredilerin geri ödenmesini sağlayacak paranın verilmeye devam etmesi için güven artırıcı bir düzenleme olarak gerçekleştirilen bu anlaşmayla, ayrıca ekonomik veriler daha hızlı da aktarılacaktı. Elde edilen bu daha etkin denetleme, bankalara Polonya'nın ekonomik siyasetinin karışımında değişiklikler dayatma olanağı tanımıştır. Bankalar bir süredir döviz reservlerini artırmak yerine tüketim artışına yol açan yiyecek sübvansiyonu gibi önlemlere Polonya'lıların getirdiği vurgudan hoşnut değiller... Grevlere yol açan et fiyatlarını artırma kararı son kredi görüşmelerinde Batı bankalarının dayatmaları sonucunda alınmış olabilir."

Anlaşılan, kredi üstüne kredi bindirilmesi belli bir noktadan sonra yarardan çok zararlı olmaya başladı. Yeni kredilerin giderek artan bir oranı eskilerin faizini ödemek için kullanılıyordu.

Kredilerin büyük bölümü tahıl ve diğer yiyecek maddelerinin ithaline ve yeni endüstriyel fabrika, alet, makina ve öteki üretim araçlarını ödemeye gidiyordu. Dev yeni işletmelerin ve endüstrilerin bu kredilerin masrafını karşılayacağı sanılıyordu. Ancak ödeme zamanı geldiğinde bu fabrikaların birçoğu hâlâ üretime geçmemişti.

1970-1975'i kapsayan beş yıllık bir sürede Polonya'nın fabrika ve makina yatırımları iki buçuk katı arttı. Şimdi apaçık ki, böyle büyük bir gelişme hızı, Polonya'nın gerçeklerini, gerçek olanaklarını ve potansiyelini doğru olarak yansıtmıyordu.

Bu durumu gidermek için Polonya hükümetinin başvurduğu önlemlerden biri, et ürünlerine devlet sübvansiyonunu kaldırmak oldu. Bu da tüketim malları fiyatlarının artmasını getirdi. Grevlerin patlak vermesine yol açan doğrudan etken bu oldu.

10 yıllık bir süre içinde işçi ücretleri %109 artırılırken, işçilerin üretkenliği %58 oranında arttı. Üretkenlikteki bu artış çok iyiydi. Ancak işçi ücretlerindedi %109'luk artışı karşılayacak denli iyi değildi. Ayrıca ücretler piyasada bulunan tüketim mallarından daha hızlı artıyordu. Burada yine iyi niyetle hareket edildiği açıktır.

Ücret artışlarına maddi özendirici gözüyle bakılıyordu. Sosyalist toplumda maddi ve moral özendiricilerin iyi dengelenmiş bir karışımına gereksinim vardır. Sosyalist kişilik geliştikçe moral özendiricinin oynadığı rol giderek artan bir çekici güç olur.

Nesnel ile öznel arasındaki denge

Sosyalist ekonominin uzun süre bu tür dengesizliklerle işleyemeyeceği bugün artık açıktır. Ücretler ve üretim arasında, krediler ve üretim arasında denge sağlanması gerekir. Tüketicilerin talebiyle malların gerçekteki arzı arasında büyük bir fark olmamalıdır. Birikim fonu borçlarının ödenmesi, endüstrinin genişletilmesi ve modernleştirilmesi, yeni inşaatlar ve gerekli rezervlerin biriktirilmesi için gerekli bir fondur. Birikim fonuyla, tüketim fonu, yani halkın belli bir yılda maddi ve kültürel gereksinimlerini karşılamak için kullanılabilecek kaynaklar arasında dengeli bir orantı olmalıdır.

Başka bir deyişle, bugünkü yaşam standartlarını iyileştirme hedefiyle yarınki hedefleri birleştirmenin gerçekçi, nesnel bir değerlendirmeye dayanan rasyonel bir yolu olmalıdır. Yalnızca içinde bulunulan mali yılda değil, gelecekte de halkın maddi ve kültürel gereksinimlerini daha iyi karşılama biçimindeki yüce hedefi dengelemenin rasyonel bir yolu olmalıdır. Böylece sosyalizmde toplumsal üretim ile onu gerçekleştirmek için kullanılabilecek araçlar canlı bir bütün oluşturmalıdır.

Öznel etkenlerin, ekonomide insan iradesinden bağımsız olarak oluşan nesnel ekonomik koşulların önünde koşmamasını sağlayacak etkili yöntemler her zaman bulunmalıdır.

Ekonomik planlama ve yöneticilik, nesnel süreçlerin, eğilimlerin ve büyüme ve genişleme için varolan olanakların

değerlendirilmesine dayandırılmalıdır.

Bunu gerçekleştirebilmek için sosyalist toplum, planlama, işletmecilik, yöneticilik ve uygulamada her düzeyde yığınsal katılım ister. Şürekli tartışma, görüşme ve bilgi alışverişi sağlanmalıdır. En başta fabrika düzeyinde işçilerin karar alma sürecine etkin katılımı olmalıdır. Yöneticiliğe, iş ve yaşam koşullarının iyileştirilmesine, hem üretimi geliştirmek, hem de toplumsal kültürel amaçlar ve parasal özendirici için kaynakların kullanılmasına ilişkin sorunlarda karar alınırken işçiler derinden katılmalıdır. Sosyalist demokrasinin, demokratik merkeziyetçiliğin en derin anlamı burada yatar. Polonya'da bu canalıcı halka zayıftı.

Kimileri şöyle bir soru soruyor: İyi niyetler ve maksimum endüstrileşme girişimi neden gerçeklerden koptu? Bir nedeni iyi, sağlam planlama eksikliğidir. Diğer bir nedeni, kimi öznel isteklerin, gerçekte uygulanamayacak ekonomik planlama ve kararlarda yansımasıdır. Diğer bir deyişle, öznel düşler, nesnel olanakların önüne kondu. Ve de bu gerçekçi olmayan iyi niyet büyük, ölçüde gerçekçi olmayan bir ulusçulukla besleniyordu.

Polonya'daki olumsuz gelişmeleri etkileyen diğer etkenler şunlardı: Olağanın altında hasatlara yol açan sert kuraklıklar; hammadde ve tahıl ithalinde karşılaşılan sorunlar ve bu ürünlerdeki fiyat artışları; Polonya'nın OPEC ülkelerinden aldığı petroldeki fiyat artışları. Kapitalist ülkelerdeki ekonomik bunalımlar Polonya'nın ihracat gelirlerini olumsuz yönde etkiledi. Bütün bunlar Polonya'daki krizi yaratmada birleşen etkenlerdi.

Sosyalist bilince duyulan gereksinim

Yukarıda anlattığımız gelişmeler, Polonya Birleşik İşçi Partisi'nin bugün ele aldığı ve tartışmakta olduğu bir sürü başka cansıkıcı sorunu su yüzüne çıkardı. Bunlar arasında maddi özendiricilere fazlaca güvenme ve ideolojik alandaki ilerlemeyi kendiliğinden bir gelişmeye bırakma eğilimi sayılabilir.

Sosyalist ekonomik sistemin insanların nasıl düşüneceğinin maddi temelini yarattığı doğrudur. Ama ondan sonra sosyalist düşünce tümüyle otomatik olarak ya da kendiliğinden gelişmez. Ve de ideolojik gelişmeler, bu durumda sosyalist bilinç, daima ekonomik alandaki gelişmenin gerisinden gelir.

Sosyalizmi kurma döneminde maddi özendiriciler zorunlu olarak önemli bir rol oynar. Ancak bunlar sürekli ve tutarlı eğitimin, yaşamın ideolojik ve siyasal alanlarında savaşımın yerini tutamaz. Ulusal onura seslenmeler de yeterli değildir.

60 yıllık reel sosyalizmi kurma deneyimi göstermiştir ki, sosyalizmin ekonomik yapısını kurma sürecinin yanısıra başka bazı paralel süreçler de işlemek zorundadır. Bunlardan en temel olanlardan biri, halkın giderek daha büyük kesimini, planlama, işletmecilik, ve özellikle de yönetim ve karar alma süreçlerine çekme savaşıdır.

Bu, halk örgütlenmelerinin, özellikle de sendikaların rolünü ve sorumluluklarını sürekli artırarak yapılmalıdır. Hep artan sayıda insan, yaşamın her alanındaki sorunlara çözüm bulma sürecine çekilmelidir. Yalnız tartışma, görüşme ve fikir alış-verişine çekilmeleri yetmez. Asıl, karar alma sürecinin tam ortağı, ayrılmaz bir parçası olabilmelidirler. İktidar yapısının, yönetim aygıtının parçası olabilmelidirler. Bu, sosyalist demokrasinin yığın tabanını genişletme sürecidir.

Polonya'da bu alanda gerçekten bazı zayıflıklar olduğu anlaşılıyor. Bir yandan maddi özendiricilere fazla vurgu, öte yandan ideolojik savaşımda zayıflıklar olduğu zaman sosyalist bilincin gelişmesinde bir yavaşlama görülür.

Halk, güçlükleri ve sorunları bunların nasıl ve neden çıktıklarını tam olarak ve derinine anlamalıdır. Her gelişme aşamasının sınırlarını bilmelidir. Ancak o zaman çözümler için, bunların uygulanması için yürekten savaşmaya hazır ve gönüllü olacaktır.

Sosyalist bilinç temelinde gelişen sosyalist kişilik ancak inatçı ve yorulmak bilmez savaşım sonucu oluşur. İdeolojik savaşım olmaksızın sosyalizmin hiçbir aşamasında böyle bir kişilik çıkmaz. Doğaldır ki, sosyalist yaşantı,

sosyalist bilinç bir gecede oluşmaz. Yeni bir yaşantı, yeni düşünme stilleri kurmak eski alışkanlık ve geleneklere, geçmişten devralınan kafa yapısına karşı karmaşık ve uzun bir savaşım gerektirir.

Yeni toplum — kamu mülkiyeti temelindeki yeni toplumsal-ekonomik sistem ve bu temelde yükselen toplumsal ilişkiler (ki bunlar karşıt, düşman sınıflar arasındaki uzlaşmaz çıkar çelişkisini yokeder) — sosyalist bilincin nesnel temelini döşer. Yeni fikirleri, yeni sosyalist ilişkilerin çıkışını körükler.

Sosyalizm emeğe karşı yeni tutumların ve yeni moral ülkü ve hedeflerin temelini döşer. Ancak bunlar sürekli savaşım olmadan çeşitli düzeylerde yetiştirilmeden, büyüyüp gelişemezler.

Polonya'da çiftliklerin %70'inin hâlâ özel ellerde işletilmekte olması, yalnız tarımsal üretimi değil, sosyalist kişiliğin gelişmesini de frenliyor.

Açıktır ki, siyasal ve ideolojik savaşım yürütülmeden, tek başına maddi özendiriciler, kollektif ve devlet çiftliklerine dönüşümün çok yavaş yürümesini sürdürecektir. Büyük ölçekli sosyalist tarımın modernleştirilmesinin tek temeli ise kollektif ve devlet çiftlikleridir.

Polonya'da Katolik Kilisesi yalnız dinsel değil, aynı zamanda ideolojik bir güçtür. Bilinçli bir savaşım yürütülmeden onun ideolojik etkisi azalmayacaktır. Polonya'da Parti'nin, PBİP'ne güven ilişkilerini yeniden kurmak zorunda olduğunun söylenmesi, en ciddi bir özeleştiridir. Ve doğal olarak, daha baştan halkın neden güvenini yitirdiği sorusu vardır. Yöneten kişilerin değiştirilmesi buna yardımcı olur ama kendi içinde ve tek başına o güvenin yeniden kurulmasına varmaz.

Sosyalist bir toplumun kesin bir avantajı vardır, yanlışları düzeltecek ve zayıflıklardan kurtulacak araçları ve yapısı vardır. Bu, işçiler, Parti, sendikalar ve hükümet arasındaki ilişkilerin yapısal çelişkilere dayanmaması, bu ilişkilerin işçi ile patron arasında olmaması ve karşılıklı çıkarların sosyalist toplum kuruculuğunu sürdürerek karşılanması yüzündendir.

Sonuç

Kapitalist ideologlar, Polonya işçilerinin ve halkının sosyalist yoldan çıkacağını düşünerek, mezarlıkta ıslık çalıyorlar. Polonya değişiklikler yapacak ve daha birçok yanlışı düzeltecektir. Ama hiçbir zaman yapmayacağı bir yanlış, sosyalist gelişme yolundan geri dönmektir.

Polonya'daki grevlerin olumsuz gelişmeler olduğundan kuşku yoktur. Ama tersine dönüştürülüyorlar çünkü Parti, sendika yöneticileri ve hükümet gerekli dersleri çıkarıyorlar.

Sosyalizm üstün gelecektir!

Faşist diktatörlük de kurtaramayacak

"Karşı-devrim rejiminde, şu ya da bu tür yığın örgütü dağıtılabilir, yasal sendikalar ortadan kaldırılabilir, işçilerin açık her girişimi şu ya da bu kılıf altında polis tarafından bozulabilir; ancak dünyada hiçbir güç kapitalist bir ülkede işçilerin yığın halinde toplanmalarını engelleyemeyecektir.." (Lenin, **Toplu Yapıtlar,** *İngilizce basım, c.15, s.354; Türkçe: Lenin,* **Doğru Yolda,** *1908, s.36)*

Salih Bayram

Faşist diktatörlük 4. ayında. 128. gün bitti. Her geçen gün faşizmin iğrenç yüzü biraz daha açılıyor. Özveri, vatan uğruna tasarruf sözlerinin altında, işçilerin iliklerine dek sömürülmesinin, halkın açlığın pençesine itilmesinin, Kürdistan'da azgın şovenist baskıların, kırımların, finans-kapitalin 5 kat daha hızlı kazanma isteğinin yattığını şatafatlı gösteriler ve seferberlik çağrıları gizleyemiyor.

Türkiye finans-kapitali son kozunu oynuyor. Faşizmin toplum ve devlet yapısına ulaşmaya çalışıyor. Tek tip sendika uygulaması, ekonominin askerselleştirilmesi, tüm işletmelerde faşist bürokratik disiplin uygulaması, "askere alırım ha" türünden tavırlar... hep bu doğrultudadır.

Tüm bu çabalar boşunadır. Ekonomik bunalım ağırlaşarak sürüyor. T. Özal'ın "iyiye gidiyor, gelişiyor" diye gösterdiği "kanıtlar", diğer bazı işverenlerce bile yalanlanıyor. Birinin dediğini öteki söylemiyor. Kimse kimseye güvenmiyor. Birbirlerine güvenmedikleri için kurtlar puslu havalarda birbirlerinden gözlerini ayırmaz, hiç sırt sırta vermezlermiş. Cuntayı oluşturan faşist kurtlar da, beşi-bir-yerde gibi her geziye birlikte çıkıyorlar!

Finans-kapitalin telaşı her alanda yansıyor. Ama korkunun ecele faydası yok! Bastırılan devrimci durumun çok daha güçlü bir biçimde ortaya çıkmasının koşulları oluşuyor.

Ülkeyi içine düştüğü bu gericilik döneminden çıkarmak için, savaş hedeflerimizin apaçık, dolambaçsız gösterilmesi canalıcı önem kazanıyor. Leninci komünistlerin görevleri sorumlulukları kat be kat artıyor.

Komünizmin verdiği coşkuyu yığınlara götürmeliyiz. Onlara açık duru bir dille gerçekleri anlatmalıyız. Yaşamın her alanında gün be gün propaganda ajitasyon çalışması ile faşist diktatörlüğün siyasal teşhirini örgütlemeliyiz. Aptalca iyimserliğe kapılmamalıyız. Yıllardır "sol"ların ve sağ oportünistlerin yaydığı, küçük burjuva özlü güce tapma eğiliminin üstüne üstüne gitmeliyiz. Gücünü bilimin kendisinden ve yığınlardan alan bir çalışma yürütmeliyiz. İllegal savaşın yöntemlerini günün gerektirdiği biçimde geliştirmeliyiz.

Azgınlaşan şovenizm karşısında her zamankinden daha çok önem kazanan bir görev de, ulusal sorun konusunda Leninci görüşleri yaşamın her alanında, tüm köy birimlerinde, fabrikalarda propaganda etmektir. Bu uğurda yeni yöntemler güçlü araçlar bulmalıyız. Kürt komünistlerini Leninci TKP'ye kazanmalıyız. Fabrikalarda, sanayilerde, işyerlerinde, gecekondu semtlerinde, köy ve mahallelerde şovenizme karşı yoğun propaganda yürütmeliyiz. Kürt devrimci demokrat hareketlerini de içeren, yığınlarla sımsıkı bağlı illegal anti-faşist merkezler oluşturmalıyız.

"Yığınlarla dirsek dirseğe, yılmadan çalışmak için kendini pekiştirmeyi başaran bir parti, kendi sınıfının öncü kesimini örgütlemeyi başaran ve proletaryanın yaşamının her alanını Sosyal Demokrat (Komünist — İ.S.) bir ruhla etkileyebilecek biçimde güçlerini yönlendiren bir parti, ileri sınıfın partisi — böyle bir parti ne olursa olsun kazanacaktır." (Lenin, *Toplu Yapıtlar,* c.15, s.355: Türkçe; *Doğru Yolda,* 1908, s.37).

Görevlerimizi başaracağız ve kazanacağız!

Bir menşeviğin mektubundan...

Aşağıda, bir menşeviğin bir başka menşeviğe yazdığı mektubun elimize geçen parçasını yayınlıyoruz. Güvenlik açısından, mektubu yazanın kendi adı da dahil, adları, bazı yer ve olayları çıkardık.

Mektup çok öğretici yanlar taşıyor. Yazan, oportünistliği oldukça benimsemiş, Lenincilik iddiasında bile olmayan bir menşevik. Olayları, yürekten benimsediği oportünizmin ışığında görüyor, değerlendiriyor. Bunun la bağlı olarak, Yürükoğlu yoldaşımızın 10 Eylül konuşmasını (*Sosyalizm Üstün Gelecektir*'in 14 Eylül 1980 tarihli* İşçinin Sesi*'ndeki özete atıf yaparak) düpedüz yalan olarak aktarıyor.

Menşeviklerin, kendi tabanlarını nasıl yalan ve karalamayla tuttukları, bu mektupla çok somut olarak bir kez daha kanıtlanıyor. Ayrıca menşevikler, dışa karşı, bizi örgütsel olarak yendiklerini söylüyorlar, ama mektupta geçen "bu kadar insan koparmak" vb. sözler gösteriyor ki, örgütsel olarak da yenemediklerinin bilincindedirler. Kendi aralarındaki yazışmalarda bunun ezikliği yansıyor.

"...ve diğerleri .... gibi birçok adi suçtan ya içerde yatıyorlar ya da aranıyorlar. ..., hapise girdi. Yattıkları ya da arandıkları suçların içinde politik tek suç ... ...'den ...'ye yakın insan kopardılar. Peki niye şu anda ... kişiler? ... ile etrafındakilerin her yanı Lenincilik olsa ne olur? Bu insanlar inatla yaşama (politik anlamda) savaşı verirken cani şef ... nerede? Hadi, onu da ben söyleyeyim. Kandırdığı insanlara yaptırdığı soygunların hasılatıyla birlikte Londra'da.

"Ankara'da ilk çatışmalar olduğu sırada, ben 'İzmir'de böyle birşey olursa çok kötü sonuçlanır' diyordum. Nitekim öyle oldu. ... yapmak İzmir'de faşistlerin, Maocuların, hiçbir sapık akımın göze alamayacağı birşeydi. Ama o insanların oportünistlerden başka bir derdi olmadığı için, başka bir alanları, herşeyden önemlisi, işlevleri görevleri olmadığı için bunu yaptılar. Sonu benim aylar önce söylediğim gibi oldu. Sen, ölenlerden yalnızca .....'i tanıyorsun. Olay anında başka bir operasyondaydım. Ama karşıma çıkmış olsaydı, gözümü bile kırpmadan tetiği çekerdim.

Eğer mümkünse, 14 Eylül tarihli *İşçinin Sesi*'ni mutlaka okumaya çalış. Bu konuda bir araba lâf etmeye bedel bir sayı. Ama olay güncelliğini kaybettiğinden yazı pek yankı yapmadı. Tabii bir yıl önce de bu yazının benzerini yayınlayabilirdi. Ama o zaman bu kadar insanı koparamazdı. Konu şu: 10 Eylül 1980 TKP'nin 60. kuruluş yıldönümü, SBKP her yıl olduğu gibi bu yıl da TKP MK'ya bir kutlama mesajı yollamış ve başarılar dilemiş. Üstat buna çok kızmış. Efendim nasıl olur da o dururken, SBKP oportünistlere mesaj yollarmış. Derken adam açıyor ağzını yumuyor gözünü. 7 Kasım'da Sovyet devrimini kutlama şenlikleri var diyor. Türkiye adına çağrılmamız için o kadar uyarı yaptık, 1,5 ay kaldı, hâlâ bir çağrı, hatta bir cevap bile alamadık diyor. (Yani anlayacağın adamcağızı muhatap bile almamışlar.) Ve ekliyor, anlaşıldığı gibi diyor, Bolşevik devrimi kutlamasına bolşevikler yerine menşevikler çağrılacak. İşte bu tavır SBKP' nin oportünist, revizyonist bir tutum içinde olduğunu gösterir diyor. Üstadın deyimiyle "işte zurnanın zırt dediği yer burasıdır". Zurna sonunda sırt dedi ama iş işten geçti. Bir sürü gencin devrimci hayalleri, gençlik ateşleri, heyecanları sömürüldü. Bir zamanlar işçi sınıfının yolunda yürüyen nice devrimciler, işçileri-devrimcileri kurşunlamaya dek işi götürdüler. Olayın başından beri bu çizginin anti-TKP tutumunun arkasında anti-Sovyetizm yani anti-komünizm olduğunu söyler dururdum.

Dönemin karanlığı Leninci ide lojiy işlemez

Nurten Keskin

Faşist cunta devrimci durumu geçici olarak bastırdı. Nesnel ortama yakından bakınca, "geçici" sözcüğünün anlamı daha iyi belirginleşiyor.

TKP EK'nin 29 Kasım tarihli bildirisinde belirtildiği gibi, "Ekonomik bunalım sürüyor. Burjuvazinin çıkar birliği içinde hareket edemiyor olması sürüyor. Türkiye finans-kapitali için yayılmanın yaşamsal bir sorun durumuna geldiği bu dönemde bölgemizde yer yer sıcak savaş sürmektedir. Halkımız faşizmin kara yüzünü kendi yaşamında ilk elden tanıyor. Reformist güçlerin yıkılması, ordunun varlık nedeninin daha iyi anlaşılması devrimci bilinçlenme sürecini hızlandırıyor. Faşizme karşı tepkinin tabanı genişliyor. Bu olgular Türkiye'de devrimci durumun çok daha güçlü bir biçimde yeniden ortaya çıkmasının koşullarını hazırlıyor".

Faşizme karşı tepkinin tabanı genişliyor. İşte bize bu nedenle yoğun iş düşüyor. Cunta uygulamalarıyla, açlık, pahalılık, yoksulluk, işkence ile tepkiyi arttırıyor, ama öte yandan da boş durmuyor, demagojileriyle kendini haklı göstermeye, kendine olan tepkiyi kendine taban yapmaya çalışıyor. Bunun için sarfettiği yoğun çabayı basın-yayın organlarında, Evren'in yurt gezilerindeki mitinglerde görebiliriz.

Biz faşist cuntanın herbir adımını sergilemeli, kendisinin ve uygulamalarının faşist niteliğini bilince çıkarmalıyız. Bunu başarabilirsek, nesnel ortam cuntayı da yönetemez duruma getirir, yeni bir devrimci dalgaya yol açar. Artık finans-kapital son dayanaklarına başvuruyor. Bu dayanakların iflasıyla, gelecek olan yığın savaşları geçmiştekilerden çok daha üst düzeyde olacaktır. Hoşnutsuzluk ve öfke, birçok burjuva ve küçük burjuva ön yargıların, faşizmin kendisince çökertilmesiyle, çok daha büyük boyutlarda patlak verecektir.

Finans-kapital, ekonomik bunalımı çözemediği sürece acı sonunu çok uzun süre erteleyemeyeceği için, yayılma onun için can alıcı önem taşıyor. Finans kapital yayılmacı ve saldırgan özlemler taşıyor. *İşçinin Sesi*'nin 141. sayısında bu durum şöyle dile getiriliyordu: "Faşist cuntanın başı Kenan Evren, KTFD' ni Türkiye'nin uzantısı saydıklarını söylüyor. Bu sözler Türkiye'ye yerleştirilmeye çalışılan faşizmin siyasetinin hangi amaçlara yönelik olduğunu açığa vuruyor. Bu faşist yönetim kaldığı sürece, Türkiye, bölgemizdeki, Orta-Doğu'daki barışın en büyük düşmanı olacak, savaş ve yayılmacılık mikropları saçacaktır".

Cuntanın propagandası, bu söylenenleri her geçen gün doğruluyor. Faşist cunta savaş havası yaratmaya çalışıyor. Güçlü şovenizm çığlıkları, sivil savunma broşürleri bunu gösteriyor. Basında şu slogan var: "Silahlı kuvvetler kılıç ise sivil savunma kalkandır". Böyle militarist, şovenist sloganların kalkanı ardında faşist cunta aldı başını gidiyor. Ama nereye kadar gidecek? Faşist yönetimin sivil savunma teraneleriyle halkımızı kendi işgalci emperyalist emellerine alet etmesine izin vermeyeceğiz.

Faşist demagojiyle, yurt gezileriyle, mitingler, "vatan, millet, sakarya" nutuklarıyla küçük burjuvazinin gözünü bir süre boyayabilirler. İşçi sınıfımızı ise bir süre ancak susturabilirler. Bizim yapacağımız bu sessizliğin deneyimlerden ders çıkarıldığı, güç ve enerji biriktirildiği, yeni ve daha güçlü bir şahlanışa hazırlıkla değerlendirilmesini sağlamaktır. İşçi sınıfımızın soğukkanlı ve düzenli bir biçimde geri çekilmesi, sabırla ve bilinçli olarak yeniden ileri atılmaya hazırlanması, küçük burjuva kesimlerden yayılan dağınıklık, yılgınlık, demagojilere kanma gibi eğilimleri de geriletecektir.

Şimdi bizim omuzlarımızda daha ağır bir görev vardır. Disiplin çok önemlidir. İdeolojik eğitim ve propaganda aynı disiplin gibi büyük önem taşıyor. Dönemin karanlığında yolu bulabilmek, moralsizliğe düşmemek vb. için ideolojimizle ortalığı aydınlatmak zorunludur. Açıkça görelim ki, bizim hareketimizden de bilinci yeterince derin olmayanlar, devrimci durum geçici olarak bastırıldı diye inancı, kararlılığı tükenenler çıkabilir. Yürükoğlu yoldaşımız, biz böylelerine kızmayacağız, acıyacağız diyor. Gerçekten de kayıplı çıkan onlar olacaktır.

Lenin 1909'da, "kaçışlar partinin arınması demektir, partinin en az kararlı öğelerinden, güvenilmez dostlarından, her zaman, belli bir süre için proletaryaya katılan veya küçük burjuvaziden ya da belli bir sınıfın yörüngesi dışına atılmış 'sınıfsızlar' arasından gelen 'abbas yolculardan' kurtulması demektir" diyor (Lenin, *Tasfiyecilik Üzerine,* Sol Yayınlari, s. 35). Biz de böyle düşüneceğiz.

Açıkçası dönemin, görevlerimizin bilincindeyiz. Bilmediğimizi de öğrenmenin zorunlu olduğunu görüyoruz. Bu dönemden, oportünizmden arınmış, Leninci birlik içinde, ülke çapında alternatif TKP'yle çıkacağız.

Ne yapmalı

Kirve Kalender

"Türkiye'de düzen hüküm sürüyor"!.. Finans-kapitalin faşist diktatörlüğü üniformalı finans-kapital eliyle yaşama geçiriliyor.

Buraya nereden gelindi? Bu konuda Turgut Özal'ın Mayıs 1980'lerdeki sözleri oldukça ilginç verilerdir. O günlerde burjuva basınla söyleşilerinde Turgut Özal şunları demektedir:

"... Türkiye için son fırsattır bu... Türkiye son kozunu oynuyor, kanaatim budur (...) Türkiye bu son şansını kullanamazsa açığı o kadar büyük ki, şu dünya şartları içerisinde hiçbir devletin bize yardıma gücü yetmez...

"... Yüzde 150 enflasyon olan bir ülkeye de ya Marksizm gelir, ya da faşizm gelir. İkisinden biri gelir. Veyahut da parçalanma ihtimali doğar...

"... Türkiye aslında disiplinli bir cemiyet. Yani 'asker millet' tabir ederler. Bu bir disiplin ifadesidir. Biz bu disiplini son senelerde kaybettik. İşyerlerinde kaybettik (...) Bunu maalesef dış tesirlerden dolayı ideolojik bir takım sebeplerle kaybettik. Ama şunu çok iyi bilmek lâzım. Eğer biz o özelliklerimize tekrar dönemezsek hakikaten ne yapsak bu işin içinden çıkmamız çok zordur" (*Sosyalist İktidar*, No. 8, s. 6-7)

Aynı konuda burjuva basının gamsız baykuşlarından Metin Toker ise ağdalı bir dille şöyle diyordu: "Bir memlekette bir askeri hareketin çok ama çok pahalıya malolacağı gerçeği mevcut konjonktürde bunun içerde ve dışarda katlanılmaz güçlükler doğuracağı bilinci demokrasilerin sorumsuzlaşma ve soysuzlaşmasının ilelebet mazereti olamaz. Bir noktaya gelinebilir ki bu gerçeği görenler ve o bilinçte olanlar saf dışı kalırlar. (*Hürriyet*, 18.5.1980)

TKP'nin Leninci güçleri ise bu konuda devrimci yanıtı tüm açıklığı ile savururken, devrimci tutumun pratiğini gücü oranında sergiliyordu.

Bu konuda TKP Eşgüdüm Komitesi'nin 29 Kasım 1980 tarihinde yayınlanan bildirisinde de vurgulandığı gibi, hareketin eksik ve zaaflarından, oportünizm ve sosyal-şovenizmin ihanetlerinden, reformizmin gerici işlevinden, menşevizmin fraksiyoncu tasfiyecilik ve pasifizminden, ulusal değerlere sahip çıkma kuyrukçuluğundan dolayı sorunlar çözüm getirilemeyerek 12 Eylül 1980'e gelindi.

Faşist cuntanın *nereye yöneldiği* sorusuna ilişkin olarak TKP'nin Leninci güçleri, "emperyalizm ve tekelci burjuvazi, devrimci durumdan karşı devrimle çıkabilmek, derin ekonomik-toplumsal bunalımı tersinden çözmek amacıyla, gerici generaller eliyle faşist bir darbe yaptı. Yerli tekelci burjuvazi bu darbe ile bir de Türkiye'nin emperyalistleşmesinde ve devlet tekelci kapitalizminin işleyişinde önemli bir aşamaya ulaşmayı amaçlıyor" yanıtını verdiler. TKP'nin Leninci güçleri cuntanın amacına ilişkin olarak da şunu diyorlardı: "Devletin, yıllardır ilerleyen faşistleşmesi sürecinde bu cunta bir nitelik sıçramasıdır. Generaller cuntası, faşizmin korporatif toplum ve devlet düzenine ulaşmayı amaçladıklarını gizlemiyor. Faşist devletin monolitik yapısına ulaşmayı amaçladıklarını gizlemiyor."

Bugün, geçen süre içerisinde varılan nokta açıktır. Bu dönemde, "devrimci durum bastırıldı. Ülke bir gericilik dönemine girdi". Faşist-bürokratik disiplinin yaşamın vazgeçilemez bir parçası haline getirilmesi yolunda adımların atıldığı bu yeni dönem kuşkusuzdur ki, barışçıl reformist bir dönem değildir. Bu nedenle varolan dönem, Türkiye'de devrimci durumun çok daha güçlü bir biçimde yeniden ortaya çıkmasının koşullarını hazırlarken, Lenin'in deyimiyle "sınıf savaşımını köreltemez, tersine keskinleştirir".

İşte tam bu nedenle de *ne yapmalı sorusuna* verilecek yanıt yaşamsal bir önem taşımaktadır... TKP'nin Leninci görüşlerinin bu soruya verdiği yanıt şudur: "Faşist cuntaya karşı savaşta amacımız 11 Eylül 1980'e dönmek değildir. Faşist cuntanın ayaklar altına aldığı tüm demokratik hakları sonuna dek savunacağız, bu savunuyu devrim amacına bağlayacağız. Bu darbe ile ülkemizde devrim ve karşı-devrim çıplak biçimde yüzyüze gelmiştir. Demokratik hakları da gerçekten savunmanın tek yolu, yurdumuzda faşizmi, emperyalizmi, işbirlikçi-tekelci kapitalizmi halkın devrimiyle parçalamaktan geçiyor."

Bu kaçınılmaz ve zorunlu olandır. Çünkü Antonto Gramsci'nin de dediği gibi, "komünistler ... sınıfsal şiddetle emek dünyasını dize getirenlerden barış istemiyorlar... Cellatla kurbanı arasında barış olamaz, halkla katilleri arasında barış olamaz" (*Faşizmin Analizi*, s.35) İşte bu nedenledir ki tanklarla gelenler devrimle gitmelidir.

Bu yolda TKP'nin Leninci güçlerine yaşamsal ödevler düşmektedir. TKP'nin Leninci birliğinin sağlanması ve sağlamlaştırılması can alıcı önem taşımaktadır. Komünist ideolojimizi yoğun ve berrak tutmalıyız. Yığınlara onların tarihsel eylemini hedefleyen, Leninci bir aydınlık saçan ve ısıtan, umut ve proleterce savaşım gücü veren propagandamızı götürmeliyiz.

Her proletere tek tek şu inancı işlemeliyiz: Ben de gerekliyim. Bensiz olmaz bu iş. Zafer bana gülüyor. Kuşkusuzdur ki ancak ve ancak devrimci sınıf bilincinin alevini tutuşturabilirsek faşist diktörlüğün zorunlu altedilişini hazırlamayı ve uygulamayı başarabiliriz.

TKP'mizin Leninci güçleri bunu yapmak zorundadır.İşte o zaman bugünkü gericilik döneminin sonunda Türkiye işçi sınıfının dev gövdesi şu zafer ve savaş narası ile doğrulacaktır: İrade benim! Güç benim! Savaşım, zafer benim! Gelecek bana ait! VARDIM, VARIM, VAROLACAĞIM!

Yaşayacaksınız! Yaşanacaksınız!

Onbeşinden yirmibeşine,
gepgenç filizlerdiniz,
kırıldınız.
Doluydunuz hırsla, cesaretle,
kendiniz yazdınız
alın yazınızı.
Ölmek diyordunuz,
doğacak güneşi görmeden
öldünüz.
"Anılarınız kavgalarda
yaşıyor" dedi
yoldaşlarınız
Anılar ki her biri birer efsane,
nesiller boyu anlatılacak
gururla sevgiyle.
Biz onların gelecekleriydik,
diyecek çocuklarımız.
Güneşi getirmeye gidiyorlardı,
kıpkızıl, aydınlık,
hainlerin gizlenemeyeceği
kadar aydınlık.
Biz bitirdik diyecek
onların kavgalarını.
Yaşayacaksınız,
yaşanacaksınız
fabrika duvarlarında
mutlu yüzlerde.
Ve biz, doğan her güneşle
haykıracağız
Yoldaşlar! Siz döşediniz
canınızla
bu mutlu günlerin
yolunu.

Nizam Sucu

İzmir ayaklanmasının bazı d rsl ri

Ayaklanma için önceden yoğun siyasal-askersel hazırlık gereklidir. Saldırıya hazırlanma zorunluluğu, yalnızca İzmir ayaklanmasından değil, geçen dönemin tümünden çıkan bir derstir. Burjuvazi kendisi saldırır ve vurup devirmezsen de kendiliğinden devrilmez.

Tuğrul Çetin

İzmir ayaklanması üzerinden bir yıl geçti.

Bu şanlı ayaklanmanın Türkiye devrim hareketine büyük bir katkısı oldu. Kendi içinde eksikleri ve sonucu ne olursa olsun, İzmir ayaklanması devrim hareketimizin değerli bir kazanımıdır.

Tariş'i faşist kadrolarla doldurma çabası içinde olan hükümet, yeni bir genel müdür atadı. Genel müdür önce 100 silahlı faşistle kapıya dayandı. Ardından, burjuvazi, İçişleri Bakanlığı'nın emriyle ve ordusuyla, polisiyle, her türlü zırhlı aracıyla Tariş'in İzmir'deki tüm ünitelerini sabahın erken saatlerinde arama bahanesiyle bastı.

Böylece, Aralık ayında tek tek fabrikalarda başlayan direnişler, Ocak sonunda birden kabardı. Tariş'e bağlı fabrikaların 7500 işçisi saldırganlara karşı yiğitçe savaştılar. İşçi semtlerinde, özellikle Çiğli ve Gültepe'de, kadın erkek, yaşlı genç, tüm halk barikat savaşına çıktı. Komşu fabrikalar Tariş işçilerini desteklediler. Öğrenciler de işçilerin yanında yer aldılar.

Burjuvazi ayaklanmayı ancak çevreden getirdiği "takviyelerle" ve bir haftaya yakın süre çarpışarak bastırabildi. O zaman ordu Tariş işçilerine, İzmir halkına karşı saldırıya geçirildi. Şimdi doğrudan iktidar konumlarından tüm halka saldırtıyorlar. Menşevikler, Kenan Evren'in daha yeni açık anti-komünist konuma geçtiğini söylüyorlar. Oysa o zaman İzmir halkına saldıran ordunun genel kurmay başkanı Evren'den başkası değildi.

İzmir ayaklanması sırasında CHP "sol" kanadının sözcüleri işçilere yasalar çerçevesinde kalmalarını öğütlediler! O yasaları faşist diktatörlük kendisi çiğnedi, kaldırdı attı. Bu hem yasal öğütlerin geçersizliğini kanıtladı, hem de o yasal öğütleri verenlerin yüzünü açığa çıkardı. İşçilerin savaşımını yasal sınırlara hapsetmek için çabalayanlar, faşist diktatörlüğün tüm yasaları kaldırıp atmasına ses bile etmiyorlar.

Yükselen devrimci durumun gerekleri

İzmir ayaklanması şu gerçeği bir kez daha ortaya koydu: Artık barışçıl gösteriler ve salt grevler yükselen devrimci durumun gereklerini yerine getiremiyordu. Zamanında etkin bir savaşım biçimi olan grevler tek başına bir anlam taşımıyordu. İzmir ayaklanması, devrim savaşımının dev sınırları aşıp, daha yüksek savaşım biçimlerine yükselmesi gerektiğini somutta kanıtladı.

Karşı-devrim İzmir'de barikatları yıkabildi ama ayaklanma İzmir'deki çarpışmalarla kalmasaydı, ülke çapına yayılsaydı, bunu başaramazdı. Gelgelelim menşevikler bu olmasın diye özel bir çaba harcadılar. Onlara göre Tariş bir provakasyondu ve provakasyona düşmemek gerekirdi. Menşevikler "silaha sarılmanın günü gelmedi" diye bağırdılar.

Tariş'de saldıran, savaşın zamanını seçen burjuvaziydi. Ama onun istediği zamanla-

mayla da olsa, bir kez savaş başladıktan sonra, burjuvaziyi yenmek için savaşmak gerekirdi. Bunun bir ölüm-kalım savaşı olduğunu, eldeki tüm güçlerle amansızca bu silahlı savaşıma girmeden sorunların çözülemeyeceğini yığınlara anlatmak gerekirdi. Salt grevlerin, yürüyüşlerin yetmeyeceğini, gerçekçi olmayacağını duyurmak zorunluydu.

Oysa menşevikler, burjuvazinin avantajını pekiştirici yönde davrandılar. Hem İzmir ayaklanmasından önce, hem de ayaklanma sırasında ve sonrasında işçi sınıfına doğru yolu göstermediler. Burjuvazinin provakasyonlarına düşen savaşan işçiler değil menşeviklerdir. İzmir ayaklanmasına verilen tek destek, DİSK'in 26 Ocak Mitingi oldu. Burada da işçilerin "Faşizmi ininde geberteceğiz!" belgisini atmalarını bile önlemeye çalıştılar. Değil, ayaklanma, barikat savaşları, bu belgi bile onlara "aşırı" geldi. Burjuvazinin kendi istediği koşullarda saldırıya geçebilmesinin en önemli bir etkeni oportünizmdir. İzmir ayaklanması oportünizmi yenmeden burjuvazinin yenilemeyeceğini de çok somut kanıtladı.

"Asker kışlaya dön"

TKP MK, 12 Şubat 1980 tarihli çağrısında askerlere, jandarmalara, polislere, "kışlaya, karakola geri dönün!" diyor. Menşevikler sınıf savaşını zafere götürmek değil, bastırmak, yatıştırmak için uğraştılar. Askeri savaşanların yanına çağıracaklarına, komutanlarının emrine, kışlaye geri gitmesini söylüyorlar.

Oysa orduyu İzmir halkının üzerine sürerken burjuvazi ne kadar korkuyordu. Bu yüzden ikide bir İstiklal Marşı söyletip, bayrak çektirip iman tazeletiyordu. Gerçekten de burjuvazinin korkusunu haklı çıkaran bazı örnekler yaşandı.

Çiğli'de polisle çatışan bir gurup gösterici geri çekilmek zorunda kaldı. Geri çekilirken karşılarına asker çıktı. Çatışma başlayacaktı ki bir gurup asker öne atılarak yan sokağı gösterdi, "buradan gidin, biz sizi görmemiş oluruz" dedi.

Yine Çimentepe'de gösteri yapan birkaç bin kişilik kalabalığın önünü askerler kestiler ve sipere yatarak, hemen dağılmazlarsa ateş edeceklerini söylediler. Ama kalabalık durmadı. Namluların ucuna gitti. Askerlere kendilerinin de halk çocuğu olduklarını, kurşunu devrimcilere değil, karşı devrimcilere sıkmaları gerektiğini anlattılar. Askerler etkilendi. Subayların tüm tehditlerine karşın geri çekildiler, polis kordonunun arkasına geçtiler. Bu kez polisle çatışma başladı.

Bunlar gibi daha nice örnekler yaşandı. Askerlerin göstericilere kurşun sıkmadıkları oldu. Hatta yer yer yardım ettiler. Ama bunlar yetersizdi. Bu yetersizlik, bu konuda devrimci hareketin eksikliğini gösteriyor.

Askerler arasında tutarlı çalışma yapmalıyız. Bu son anda birkaç ajitasyonla yanımıza geleceklerini beklemek anlamına gelmez. Bir kere askerler arasında sürekli bir ideolojik-siyasal çalışma yürütmek gereklidir. Sonra, sıcak çatışma anında asker komutanları ile halk arasında bocalar. Burada bir yandan askerin karşısında fiziksel olarak güç koymak, öte yandan yoğun bir ajitasyon yürütmek gereklidir.

Birçok konuda olduğu gibi, devrimci çıkışlarda bu konuda da kendiliğindenlik gözlendi. Genel olarak kurmay eksikliği burada da yansıdı. Askerleri savaşan işçilerin, halkın yanına çekmede eksik kalındı.

Devrimci hareketin çıkaracağı, çıkarması gereken ders bu yöndeyken, menşeviklerin o günkü yayınları tam tersine

"yol" (?) gösteriyor. Asker kışlana dön diyor. Bu cinayettir. Kaynağı da menşeviklerin komutanlara, yani sınıfsal anlamda burjuvaziye halktan daha çok güvenmesidir. Genel olarak, burjuva kuyrukçusu tutumun somut bir konumda yansımasıdır.

Oportünizme karşı savaş burjuvaziye karşı savaştan ayrılmaz

İzmir ayaklanmasından daha birçok ders çıkarılabilir. Bir kez ayaklanma bir sanattır ve bu sanatın ilk kuralı, saldırıdır. Bir ayaklanmada temel taktik saldırı olmalıdır. Bunun için ise önceden yoğun siyasal-askersel hazırlık gereklidir. Saldırıya hazırlanma zorunluluğu, yalnızca İzmir ayaklanmasından değil, geçen dönemin tümünden çıkan bir derstir. Burjuvazi kendisi saldırır ve vurup devirmezsen de kendiliğinden devrilmez.

Sonra yine hem İzmir ayaklanması, hem geçen dönemin tümünden çıkan bir ders, devrimin güçlü bir karşıdevrim doğurarak ilerlediğidir. Bir devrimci çıkışta yalnızca o hamle değil ilerisi de düşünülmeli ve doğuracağı tepkilere de hazırlanılmalıdır.

Ayrıca, yine çok genel bir ders, devrimin karanfille gerçekleşmeyeceğidir. Özellikle Türkiye gibi bir ülkede, son yılların deneyimi bu gerçeği artık aşırı derecede kanıtladı.

Daha çok ders sayılabilir. Ancak en temeli, ana halka, oportünizmi yenmeden burjuvazinin yenilemeyeceğidir. İzmir ayaklanması burjuvazinin saldırısı sonucunda patladı. Yine de oportünistlerin, ayaklanmanın yayılmasını özel olarak engelleyici tutumları olmasaydı, İzmir ayaklanması burjuvaziye karşı Anadolu çapında bir saldırıya dönüşebilirdi.

Bunun yerine, oportünistler, işçi sınıfında İzmir ayaklanmasının yarattığı militan enerjiyi yine barışçıl gösterilere akıtarak harcadılar. İşçi sınıfının kendiliğinden tepkisi bile İzmir ayaklanmasını yaymak olurdu. Oportünistler işçi sınıfının kendiliğinden tepkisini, enerjisini daha geri eylem biçimlerine akıtarak, savaşımı sendikal sınırlara boğarak engellediler. Oportünistler ilk başlarda belki işçi sınıfının önünde değil arkasında yürüyorlardı. Ama giderek işçi sınıfının arkasından da ayrıldılar, burjuvazinin arkasında, işçi sınıfına düpedüz engel oldular.

Geçmişin deneyimlerinden yoğun olarak ders çıkarmalı, bu dersleri özümsemeliyiz. Faşist diktatörlük Türkiye'deki ekonomik-toplumsal bunalımı çözemeyecektir. Devrimci durum bastırıldı ama ancak devrimle çözülebilir bir durum sürüyor. Bu temelde yeni ve daha güçlü bir devrimci durum fışkıracaktır. Kaçınılmaz olarak yeni yığın çarpışmaları gündeme gelecektir. Bu kez kazanmak için saldıracağız ve yeneceğiz. O zaman dönüp baktığımızda, zaferimizde şanlı İzmir ayaklanmasının öğrettiklerinin de katkısı olduğunu göreceğiz.

Zafer Anadolu ayaklanmasının olacaktır!

Menşevikler Atatürkçülük yolunda

Aynur Madenci

"TKP'nin Sesi" faşist cuntanın 1981'le başlattıkları "Atatürk Yılı"na aktif olarak katılıyor. Hatta "Kemalistlik" üzerine cuntaya taş çıkaracak dersler veriyor.

Önce "TKP'nin Sesi"nde "gerçek Kemalistlik" üzerine çekilen nutuklardan bir bölümünü aktaralım:

"Evren, yönetimi Cumhuriyete ve Atatürk'e sadık olanlara devredeceklerini söylüyor. Kimlermiş bu sadık Atatürkçüler? Bağımsızlığı, anti-emperyalist, barışçı bir politikayı savunan Kemalistler baskı altındadır, kimileri zindandadır. Köklü demokratik dönüşümleri, emekçi halkın çıkarlarını savunan komünistler, ilerici yurtsever insanlar zindanlardadır... Çıkarılan anti-demokratik yasalar ilerici yurtsever insanlara karşı yürütülen baskılar, bunlara, bir avuç işbirlikçi tekelci holdingci patronların çıkarlarını savunanlara yarıyor. Görülüyor ki ortada söz konusu olan demokrasiye dönüş değildir... Bu anti-demokratik yasalarla donatılmış parlamenter görünümlü bir zorbalık rejiminin hazırlanmasıdır.

"Bu durumda Kemalistlerin, Kemalizmi gerçek özüyle anti-emperyalist, barışçı politikasıyla kavrayanlarla, komünistlerin demokrasi için ortak hareket etmeleri tarihsel bir zorunluluktur. Böyle bir eylem birliğinin derin tarihsel kökleri vardır. Ulusal Kurtuluş savaşında komünistlerle Kemalistler ulusal bağımsızlık için omuz omuza savaştılar. Şüphesiz komünistlerle Kemalistler arasında görüş ayrılıkları vardır. Ama bu görüş ayrılıkları ortak hedefler için, demokrasi için eylem birliğini engelleyici değildir. TKP Kemalistlerle yurdun ve halkın çıkarları için eylem birliğine hazırdır."

Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda komünistlerle Kemalistler omuz omuza savaşmadılar. Kemalistler, Karadeniz'de 15 komünist önderi kurşuna dizdiler. Menşevikler, bu olayı eylem birliği olarak mı anıyorlar?

Radyo daha sonra, 19 Ocak gecesi yayınında da, "Atatürk Yılında" diyerek başlıyor ve "*Tercüman* gibi gerici çevreler komünistlerle Kemalistler arasına çomak sokmaya çalışıyorlar" diye devam ediyor.

TKP'nin Menşevikleri kenki saflarında bir adım daha ilerleme kaydetmişlerdir. Menşevikler, faşist cuntanın "yurtsever" komutanlarına, Atatürkçü kesimine eylem birliği önerileri yapıyorlar. Yani şimdi de "cuntanın solu"nun kuyrukçuluğuna başladılar.

Finans-kapitalin sözcüsü Kenan Evren, faşist diktatörlüğü pekiştirmek için "yurt gezisi" planladı ve 5 ilde de konuşma yaptı. İnsanı hayrette bırakan iğrenç demagoji, çok usta ve ince faşist inciler döktürdü. Bunlardan bazıları: "Servet düşmanlığı yaparak çalışanı sömürerek bir yere varamayız", "Sendikalardan her kurşunun hesabı sorulacak", "Bir avuç gafil bu memleketin evlatlarını Alevî-Sunni diye birbirine düşürmek, ırkçılık yaparak bölmek, parçalamak istemektedir", "Ülkeyi kimseye parçalatmayacağız", "Her an savaşa hazır olmalıyız"... gibi.

Birde tasarruf üzerine çok dil döktü. Aman elektrik kullanmayın! Ülkeyi refaha kavuşturalım, ekonomi düzelsin, herşeyden tasarruf; çok çalışın, fazla üretin! İşte faşizm budur.

Bu faşist cunta uzun ömürlü olamayacaktır. Çünkü nesnel ortam buna elverişli değildir. Ekonomik bunalım sürüyor, işsizlik, açlık olağanın çok çok üstünde.

Biz faşist diktatörlükte önce varolan örgütleri korumak ve pekiştirmek zorundayız. Halkın arasında faşist cuntayı teşhiri devrim propagandasıyla bağlamalıyız. Parti hücreleri inşa edip, yığınlara dalmalıyız. TKP'yi oportünizmden arındırmalıyız.

Kahrolsun faşizm!
Yaşasın Leninci TKP!
Yaşasın devrim!

Hepsinin hesabını soracağız

Kayaş bölgesinde oturan Adil Yılmaz adındaki devrimci arkadaşımız 12 Ocak 1981'de polis tarafından gözaltına alınmıştı. 17 Ocak 1981'de ise Karşıyaka Mezarlığı'na gece polisler tarafından ölü ve bir battaniyeye sarılı olarak bırakılmıştır. Cenazeyi mezarlıkta çalışan personelin biri tanıdı ve ailesine haber verdi. Ailesi ve komşuları gidince, arkadaşımızın vücudunun işkence izleri ile dolu ve bıçakla yarılmış olduğunu gördüler. Üzerine "kendini intihar etti" diye de bir ağıt bırakmışlar! Cenazenin kaldırıldığı gün diğer kardeşini tutuklamak üzere polisler geldiler ve cenazeyi kaldırmaya gidenlere nerede olduğunu sordular, ama ters tepki alınca gerisin geriye gittiler.

Faşist diktatörlüğün bu gibi uygulamaları şaşırtıcı değildir. Bizler mutlu yarınları kurmak için örgütlenmemizi güçlendiriyoruz. Faşist diktatörlüğü mutlaka devireceğiz.

TKP'nin belini bükerek halkımızı örgütsüz bırakan ve kuyrukçu siyasetiyle devrim savaşını satan oportünizm de, bugünkü cinayetlerin sorumluluğunu paylaşıyor.

Oportünistler sizlere göre, cunta faşist değil, "askersel devirme"dir. Dış siyasetinde Amerikan yanlısıdır. İç siyasetiyle sağ ve "sol" teröre karşıdır. Siz "biz de teröre karşıydık" diyorsunuz, cuntaya yalvarıyorsunuz. Cuntayı sınıflarüstü görüyorsunuz. Onun için "faşist terör yuvalarını ortaya çıkarın" diyorsunuz. Cuntanın kuyruğuna takılıyorsunuz.

Bütün cinayetlerin ve haksızlıkların hesabını ancak ve ancak devrimle sorabiliriz.

Yaşasın Leninci TKP!
Yaşasın devrim!

Ankara

Devrim güç topluyor

12 Eylül'den sonra devrimci hareketteki kafa karışıklığı tüm çıplaklığıyla gözler önüne serildi. Başta 12 Eylül hareketinin niteliği konusunda bizim dışımızda tüm çevrelerde bir panik, şaşkınlık ve tedirginlik belirdi. Yanılgılar arasında bu harekete henüz "faşist" demenin erken olacağı görüşü vardı. Faşizmin ordu ve devlet eliyle geliştiğini 12 Eylül hareketi açıkça gösterdiği halde, Türkeş'in tutuklanması ve birkaç sivil faşiste yapılan göstermelik baskı, devrimci çevreler arasında 12 Eylül'ün tam faşist bir hareket olmadığı şeklinde yorumlandı.

Biz, Türkiye'de faşizmin kaynağını, 12 Eylül'ün faşistleşme sürecinin bir devamı olduğunu vb. en geniş çevrelere yaymaya çalıştık. Daha önce ısrarla savunduğumuz illegal örgütlenme, yasal hayallerin yıkılması, şiddetin zorunluluğu görüşlerinin doğrulandığını söyledik.

Türkiye ortamı, öncekinden daha yüksek bir harekete gebedir. İşçi sınıfı ve halkı ayaklandıracak sorunların kaynağı duruyor. Bir yandan ekonomik bunalımın kendisi, öte yandan bizim yapacağımız çalışmalar yığınların doğruyu görmesini, yeni ve daha güçlü bir devrim dalgasını doğuracaktır.

Zonguldak

Burjuvazi halka birşey veremez

Tekelci burjuvazi en son çaresi olan karşı-devrime başvurdu. Kenan Evren kahraman gibi gösterilmek isteniyor, onun resimleri sokak köşelerinde satılarak reklam yapılıyor. Orduya yardım kampanyaları açılıyor. Burjuvazi, ortacı halkı (küçük burjuvazi — İ.S.) yanına çekebilmek için bütün propaganda olanaklarını kullanıyor. "Türk ordusu tarafsızdır" diyerek, kendine taban yaratmaya çalışıyor.

Tekelci burjuvazi oportünizme dua etsin. Oportünistlerin yığın hareketlerini boğması yüzünden tekelci burjuvazi son kozu olan faşist diktatörlüğü getirebildi, ama bu son kozu da sorunları çözmeye yetmeyecektir.

Türkiye'de burjuvazinin emekçi halkın bazı ekonomik ve siyasal haklarını bile kabullenme durumu yoktur. En son olarak, toplu sözleşme bağlamamış işçilerin vergilerini düşürdü ama bağlamış olanların

MUHABİR GURUPLARI

vergilerini eski ölçütten kesiyor. Vergilerde bir kesim için getirdiğinin acısını başka emekçi kesimlerden çıkarıyor. Kır halkına ağır bir yük getirdi. Burjuvazi emekçiye kendi cebinden bir kuruş vermiyor, tam tersine hep alıyor.

Burjuvazinin kendi iç çelişkileri basına yansıyor. Halkın tepkisi ise fısıltılar biçiminde dolaşıyor. Can güvenliği açısından faşist yönetimi destekleyenler için de faşist yönetimin kime hizmet ettiği yavaştan ortaya çıkıyor.

Yaşasın Leninci TKP!

Yaşasın devrim!

Manisa

Bunalımın faturasını burjuvaziye ödetelim

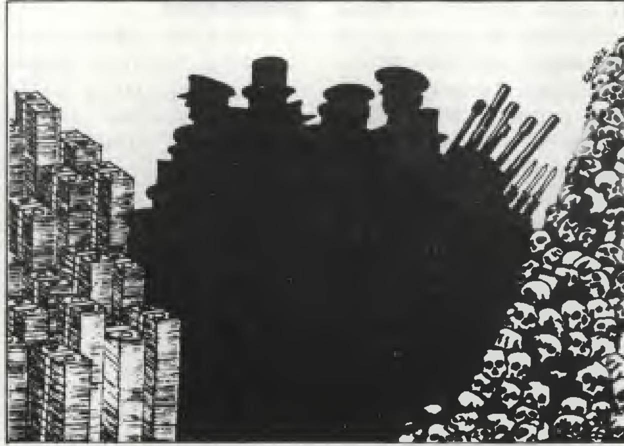
Faşist cunta, son zamlardan ve vergi yasalarından sonra, kamuoyunu ikna kampanyasına gerek duydu. Kenan Evren il, il dolaşıp, her bölgenin özelliğine göre "coşturucu"(!) konuşmalar yapıyor. Örneğin Konya'da "sizler gerici değilsiniz" deyip lâiklikten dem vururken, Adana'da "sendika ağalarının işçiyi nasıl sömürdüğü"nü vurguluyor.

Bir Atatürkçülük fırtınasıdır estiriyorlar. Dini bol bol kullanıyorlar. Evren'in konuşmalarında en çok üzerinde durduğu iki nokta; "anarşiye karşı savaş' ve yeni çıkarılan yasalardır. Yoğun bir antikomünist propagandayla birlikte halkın omuzuna bindirilen ağır yükün sorumluluğunu üzerlerinden atmaya çalışıyorlar. Faşist cuntanın sloganı "özveri, özveri, yine özveri"!

Bunalımdan çıkışın faturasını işçi sınıfına ödeteceklerini cuntabaşı Evren açıkça ifade ediyor. "Fedakâr işçilerimiz" 12 Eylül'den önce bazı kişilerin (!) kışkırtması ve engellemesi yüzünden "tam kapasite" ile çalışamıyormuş. Bu engelin kalkması işçilerin tam kapasite ile çalışmasını (yani hak aramakla vakit kaybetmemesini) dolayısıyla üretimin artmasını sağlamış. Faşist diktatörlüğün lideri Evren, bu söyledikleriyle ancak kendini kandırabilir. İşçi sınıfı bu masalları yutmuyor. Kaldı ki burjuvazinin sözcüleri bile durumu gizleyemiyorlar. *Milliyet* gazetesi yazarı Teoman Erel, "önümüzdeki dönem ithalâta yetecek kadar döviz bulunmadığı için girdilerini sağlayamayacak olan fabrikaların ancak %30 kapasite ile çalışacağını" belirtiyor. Çok açık ki ortaya çıkan zarar işçilerin ve emekçi halkın iliğine kadar sömürülmesiyle karşılanmaya çalışılacaktır.

Türkiye'deki bunalım, öyle Turgut Özal'ın yurtdışı kulisleriyle çözümlenecek türden değildir. R. Yürükoğlu yoldaşın dediği gibi "bunalım kalıcıdır". Ve işçi sınıfı ve emekçi halkımız açısından çözüm, menşeviklerin yaptığı gibi cuntadan faşist olmamasını istemek değil faşist diktatörlüğü devrimle yıkmak için hazırlanmak, güç toplamaktır.

İstanbul

Yenmeyi öğreniyoruz

Önümüzdeki engelleri (ki en büyük engel oportünizmdi) aşmada zamanında ve yeterli başarı gösteremedik. Bu nedenle devrim yerine karşıdevrim oldu ve geçici bir yenilgi aldık.

Bir avuç tekelci milyonları nasıl yenebilir? Bizi burjuvazi yenmedi. Onun 5.kolu oportünizm yendi. Çünkü ülke iç savaş yaşıyorken, oportünizm işçileri geçici çıkarlar için sonuçsuz savaşa sürüyordu. Yenilgide "sol"ların da payı vardır. Koşullar yığınsal, daha hazırlıklı saldırılar isterken onlar hazırlıksız ve bireysel çıkışlarla halkımızın savaş enerjisini boşa harcadılar.

Şimdi günün koşulları bizden yeniden dinçleşme, toparlanma istiyor. Bunun için, ideolojik eğitime hız vermeyi, kadroları korumayı, illegal çalışmayı profesyonelleştirmeyi, yayın dağıtımına hız vermeyi, disipline uymayı istiyor.

Yenildik ama geri çekilip, yenmeye hazırlanıyoruz. Yenilerek yenmeyi öğreniyoruz, yeneceğiz. Faşizmi devrimle yıkacağız!

Ankara

Faşist cuntaya karşı açlık greviyle dayanışma

Yoldaşlar,

"Cuntanın işkence ve baskılarına karşı Avrupa'da kamuoyu yaratmak" amacıyla, Dev-Yol'dan arkadaşlar burada bir açlık grevi yürütüyorlar. Biz de açlık grevine gittik ve aşağıdaki mesajı okuduk:

"Yıllardır ülkemiz derin sosyo-ekonomik bunalımlarla karşı karşıyadır. İşbirlikçi-tekelci burjuvazi bu bunalımın yükünü, tüm işçi sınıfımıza, emekçi halkımıza yüklemeye çalışmaktadır. Ülkemizde 1968'lerden beri yükselen devrimci patlamaları, işbirlikçi tekelci burjuvazi kanla, terörle, anti-demokratik yasalarla önlemeye çalıştı. 12 Mart döneminde yüzlerce ilerici, devrimci katledildi. Bugün 12 Eylül askeri faşist darbesiyle de süregelen devrimci durumu bastırmak ve bunalımı tersinden çözmek amacıyla, işbirlikçi-tekelci burjuvazi karşı devrimi gerçekleştirmiştir. Ama bunalım kalıcı olduğu ve daha da derinleşeceği için devrimci durumun yeniden, daha güçlü doğmasını önleyemeyeceklerdir.

"12 Eylül öncesi kitlesel eylemler, burjuvaziyi korkutmuştur. 1 Mayıslar, Tariş direnişleri, Çorum barikatları, Fatsa direnişleri tüm devrimci güçleri ortak düşmana karşı biraraya getirmiştir. İşbirlikçi-tekelci burjuvazi işçi sınıfının gelişen savaşımını bastırmak için faşist teröre başvurmuş, bu sökmemiş, sıkıyönetimle engellemeye çalışmış, bununla da başaramamış, son koz olarak 12 Eylül faşist darbesini sol güçlerin dağınıklılığından da yararlanarak gerçekleştirmiştir. Bunda oportünistlerin, reformistlerin, CHP kuyrukçularının suçu büyüktür.

"*İşçinin Sesi*, Türkiye Komünist Partisi Leninci kanadı tüm bu hataları bütün yayınlarında sergilemekte... oportünizme karşı savaşın, burjuvaziye karşı savaştan ayrılmadığının bilincinde olarak hareket etmektedir.

"Bugün 12 Eylül faşist cuntasının işkencehanelerinde yüzlerce binlerce ilerici, devrimci işkenceden geçirilmekte, kurşuna dizilmekte, iplere çekilmektedir. Bütün bunların hesabını soracak, cuntayı alaşağı edecek güç, anti-faşist, anti-emperyalist, anti-şovenist güçlerin eylem birliğidir. Bugün komünistlerin, sosyalistlerin, tüm ilerici demokratların görevi cuntanın kirli yüzünü kitlelere açıklamak onu kamuoyundan yalıtlamak ve savaşmaktır. *İşçinin Sesi* bu noktadan hareket ederek savaşım belgilerini yükseltmektedir".

Köln'deki *Işçinin Sesi* sempatizanları olarak, başlatmış olduğunuz bu eylemde dayanışma içerisinde olduğumuzu, tüm gücümüzle desteklediğimizi bildiririz.

Kahrolsun askeri faşist diktatörlük!

Yaşasın tüm anti-faşist, anti-emperyalist, anti-şovenist güçlerin savaşım birliği!

Tanklarla, toplarla gelenler devrimle gidecektir!

Köln

MUHABİR GURUPLARI

İşçiler bunalımın kalıcı olduğunu görüyorlar

İstanbul'da gıda maddeleri üreten bir fabrikada işçiyim. Çok uzun bir süreye dayanmamakla birlikte gözlemlerimi aktarmaya çalışacağım.

İşyeri büyük bir fabrika niteliğini taşımıyor. 50 kadar işçisi var. Büyük çapta üretim yapılmıyor. Emek yoğun ve örgütlenme açısından ilkel bir üretim düzeyine sahip. İşveren, kârı, kalitesiz mal üreterek ucuz maliyetten ve ucuz işgücünden sağlıyor. Sömürü çok kaba ve açık biçimde gerçekleştiriliyor. Ücretler düşük, 300TL pahalılık zammının dışında hiçbir ek gelir yok. Eskiden herkes sigortasız çalışırken, birkaç aydır "2 aylık deneme" sonrası, işveren isterse sigorta hakkı veriliyor. İş güvencesi kesinlikle sözkonusu değil. Keyfî işten çıkarmalara sık rastlanıyor. Geçenlerde bir işçinin atılma gerekçesi "fakirlerden yana görünmek"di (!).

Bugüne kadar işçiler arasında herhangi bir örgütlenme girişimi olmamış. Patrona karşı genel bir hoşnutsuzluk var, ancak Türkiye'nin ortamı ve patronun baskısı bu hoşnutsuzluğu şimdilik sindirmiş durumdadır. İşyerinde herhangi bir önderlik de olmayınca, bu hoşnutsuzluk maaş günleri gergin bir hava esmesinden başka sonuç doğurmuyor.

İşe girdiğimden bu yana geçen iki aylık sürede, atmaya çalıştığım her adımda, işçilele kurduğum her ilişkide R. Yürükoğlu yoldaşın *Propaganda ve Ajitasyonun Güncel Sorunları* kitabında yığın çalışmasının temel noktaları olarak belirtilenlerin ne kadar önemli ve doğru olduğunu öğrendim. Oysa bunları kitabı okuduğum zaman öğrendiğimi sanmıştım. Yanlış anlaşılmasın, gerçekleri öğrenmek için ille de yaşamak gerektiği düşüncesinde değilim. Ancak birşeyi bilmekle uygulamak arasındaki farkı daha iyi anladım. Fikir lideri olabilmek için bir bakıma insan sarrafı olmak da gerekiyormuş.

Fabrikada Bulgaristan göçmeni işçilerde var. Hepsi de geldiklerine pişman. Hemen hepsinin "vatan-millet" hayalleri kısa sürede gerçeklerin duvarına çarpıp yok oluvermiş. Geldikleri yerle Türkiye'nin ortamını karşılaştırma olanağına sahip oldukları için bu işçiler sömürünün daha çabuk farkına varıyorlar.

İşçiler yakınmalarını patron-işçi ilişkileri düzeyinde tutmaya dikkat ediyorlar. Yalnız ilgi çekici bir nokta şu ki, işçiler Türkiye'deki bunalımın kalıcı olduğunun az çok farkındalar. Hiç kimse MGK'nun ülkeyi kurtarabileceğinden, durumun düzelebileceğinden vb. sözetmiyor. Faşist cuntaya ümit bağlayan yok. Geçenlerde bir işçi "bunlar ne kadar uğraşsalar da ülkeyi bunalımdan çıkaramazlar" dedi. Bir diğeri de (Bulgaristan göçmeni) "Burada devlet batmış, vergi kanunuyla işçiyi sömürmekle falan da çıkacağı yok" diyor.

İşçilerde genel bir hoşnutsuzluk var demiştim. Türkiye'deki devrimci durumun etkileri, sendika görmemiş, devrimcilerle doğrudan bağlantısı olmamış bu işçilere bile belirli bir bilinç düzeyi sağlamıştır. Öyle pek ileri bir düzey değil ama, hoşnutsuzluklarını yansıtmaları, genel geçer pahalılık, geçim sıkıntısı edebiyatının oldukça ötesinde oluyor. Fakat ortamın gericileşmesi, fabrikada bol miktarda bulunan ispiyoncular ve patronun baskısı örgütlenmeyi güçleştiriyor. "Sessiz ve derinden gitmeyi", çok sağlam kişisel ilişkiler kurmayı zorunlu kılıyor. İşçi sınıfımız şimdi sessiz ve derinden güç topluyor, açık devrimci savaşlar için enerji biriktiriyor.

Yoldaşça selamlar.

İstanbul

İşçi sınıfı sosyalist bilincini geliştiriyor

12 Eylül faşist darbesinin gelmesiyle, işçi sınıfının savaşarak kazanmış olduğu haklar ardarda budanıyor. Cunta, emperyalizme dayalı siyasetiyle ve sermayenin çıkarları doğrultusunda aldığı kararlarla işçi sınıfına saldırıyor.

Türkiye, emperyalizmin ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin katmerli sömürüsü altında, ekonomik ve siyasal bunalıma düştü. Sermayenin kurmuş olduğu bu ağır sömürü düzenine karşı, işçi sınıfının ve halkın hareketleri yükseldi. Burjuvazi bu duruma parlamenter sistemle dur diyemedi, darbe dayattı.

TKP'deki oportünistler fabrikalarda, halk içinde gerçek Leninci propaganda yapmadılar. İşçi sınıfına ve yığınlara, neye karşı savaşmak gerektiğini, çıkar yolu göstermediler. Darbenin gelebilmesinde onların büyük suçu vardır.

Ben 7 yıldır ... fabrikasında işçilik yapıyorum. TKP içindeki ideolojik ayrılık olmadan önce, 1979 başlarında fabrikaya 4 İGD'li arkadaşın girdiğini duydum. Sendika çalışmalarında tanıştık, birlikte çalışmalarımız oldu. 28 yaşınma kadar sosyalizm hakkında hiçbir bilgim yoktu, bu arkadaşlardan öğrendim.

TKP içinde ayrışma olunca, bu 4 yoldaş Leninci kanadın yanında yer alınca ve bana da sorunun nereden kaynaklandığını anlatınca, doğruyu bulmam zor olmadı. Zaten TKP Leninci kanadının devrimci durumun varlığını anlatışıyla, Yürükoğlu yoldaşın *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabındaki değerlendirmesiyle doğruyu bulmamak olanaksızdı.

Bizim fabrikada *İşçinin Sesi* yayınlarını, bildirilerini, ilk başta sağlıklı bir biçimde olmasa da dağıtıp okumaya başladık. Faşist darbeye kadar propaganda ajitasyon çalışmaları yoğun olarak sürüyordu. Darbeden sonra işçi üzerinde baskılar günden güne artmaya başladı. Bir sempatizan arkadaşımızı işten attılar. Dolaplarda arama yaptılar, dolabında Fransız Devrimi'nden bir kadın ve çocuk resmi, Nazım Hikmet'in bir resmini ve Yılmaz Güney'in resmini, yani serbest piyasada satılan şeyler buldular. Arkadaşa "ideolojik amaçlı" olduğunu söylemişler. Arkadaş resimleri geri almak için sıkıyönetime başvurdu. Bugün git, yarın gel yapıyorlar.

Darbeden sonra da biz fabrikada *İşçinin Sesi* bildirilerini dağıttığımız zaman, oportünistler yanlış hareket yaptığımızı, dağıtmamamız gerektiğini savundular. Biz de, bugüne kadar işçinin yeterince bilinçlenmemesinin nedeni sizin oportünist anlayışınızdır, dedik.

Faşizmi ininde geberteceğiz!

Yaşasın Leninci ideolojimiz!

Manisa

